

Zafer sokakta kazanılır!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mayıs 2017 Sayı: 61

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

1 Mayıs, polisin aldığı tüm önlemlere, reformist sendika, kitle örgütleri ve partilerin teslimiyetçi tutumuna rağmen, militan gösterilerle kutlandı. Yıllardır süren Taksim yasağı bir kez daha delindi.

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama iradesi gösterenler, Taksim ve çevresinde, Beşiktaş ve Mecidiyeköy'de polisin gazına, copuna, mermisine aldırmadan yürüdüler. Reformist blokun bu yıl Taksim'i ağzına almadan Bakırköy çağrısı yapmasına karşılık, "1 Mayıs 1 Mayıs Alanı'nda kutlanır" diyerek, kararlılıklarını bir kez daha ortaya koydular.

Taksim, 1 Mayıs alanıdır! Ve bu gerçeğin üstü, ne faşizmin yasakları ne reformizmin ihaneti ile örtülebilir. Kanla yazılan tarih, silinemez çünkü. Üstelik bu yıl, '77 1 Mayıs katliamının 40. yılıdır. 1 Mayıs şehitlerine sahip çıkmak, aynı zamanda Taksim alanına sahip çıkmaktır; ne pahasına olursa olsun 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama iradesinden vazgeçmemek demektir.

Bu bilinç ve sorumlulukla hareket eden komünist ve devrimciler, icazetli 1 Mayıs kutlamalarını ellerinin tersiyle iterek, faşizmin yasaklarını ve tüm engellerini aşarak, 1 Mayıs'ı gerçek anlamıyla kutlamayı başardılar. 2017 1 Mayıs'ına damgasını vuran da bu irade oldu.

Hileli referandum sonuçlarına kitlelerin tepkisi halen dinmemişken, reformizm bir kez daha uğursuz rolünü oynadı. Geçen yıl "son kez" dedikleri Bakırköy'ün çukuruna, bu 1 Mayıs'ta da kitleleri soktular. Hem de rezil arama biçimlerine, çeşitli pankart ve dövizlere el konulmasına, "diktatörlük", "OHAL", "KHK" gibi kelimelerin pankartlardan falçata ile kesilmesine göz yumarak...

Sayfa 2'de sürüyor

Faşizmin şiddetine, reformizmin ihanetine rağmen

DEVİRİMÇİ İRÂDE KAZANACAK!

Faşizmin şiddetine, reformizmin ihanetine rağmen

DEVİRİMCİ İRADE KAZANACAK!

Oysa işçi ve emekçiler, referandum sonrası iyice artan öfkesini ve taleplerini 1 Mayıs'a taşımak istiyordu. Ama reformist parti ve çevreler, faşizmin cansimidi olduklarını bir kez daha gösterdi. Ne kitlelerin oylarına sahip çıktılar, ne de 1 Mayıs'a ve onunla özdeşleşen Taksim'e...

Kılıçdaroğlu "sokaklarda eli silahlı kişiler vardı" diyerek, referandum sonrası kitleyi neden sokağa çağırmadığını aklamaya çalışırken; DİSK Başkanı da "güvenlik" diyerek, Taksim'den vazgeçişlerine kılıf uyduruyor. Her iki açıklamanın da kitleler nezdinde hiçbir anlamı, inandırıcılığı yoktur.

Reformizm kitleleri bir kez daha yüzüstü bırakmıştır. Aylardır kulakları sağır edercesine herkesi oy vermeye çağıranlar, kendilerini atılan oyların "garantör"ü ilan edenler, 16 Nisan akşamından itibaren toz olmuşlardır. Kendiliğinden sokağa dökülen kitleleri de "hukuk mücadelesi" labirentinde eritmeye kalkmışlardır.

Ama sözde "hukuk mücadelesi"nin sonucunu bile beklemeden, 2019'da kimin başkan olacağı kavgası başlamıştır. Dillerinden "yüzde 49" düşmemekte, "yüzde 49'un adayı" aranmaktadır! Bu, zorlanarak da olsa "tanımıyoruz" dedikleri referandum sonuçlarını kabul etmektir.

* * *

CHP ve HDP'nin ne kadar etkisiz muhalefet yaptığını bilen AKP ve Erdoğan, kural tanımaz bir şekilde icraatlarına devam ediyor. Örneğin söz konusu anayasa değişikliği "iki yıl sonra yaşama geçecek" denildiği halde, iki maddesi hariç tutuldu. Bunlardan biri, Erdoğan'ın partili başkanlığı; diğeri ise, Hakimler-Savcılar Kurulu HSK atamalarıydı.

Nitekim Erdoğan, 2 Mayıs'ta AKP'nin yeniden resmi üyesi oldu. 21 Mayıs'ta da genel başkanı olacağı bir "olağanüstü kongre" yapılacak. Böylece Erdoğan'ın "partili başkanlık" rüyası gerçekleşecek ve daha önce "suç" teşkil eden uygulamaları yasal hale gelerek, olası bir yargılanmadan sıyrılacak! Üstelik HSK'yı da hemen istediği biçimde düzenleyerek, kendini yargılayacak herhangi bir mahkeme bırakmamış olacak!

Tabi ki, bir halk hareketi karşısında bu yasaların hiçbir hükmü yoktur! İstedikleri önlemleri alsınlar, istedikleri yasaları çıkarsınlar, hatta anayasayı değiştirsinler, halkın gözünde meşruiyeti kalmadıktan sonra tüm yönetimler yıkılmaya mahkumdur.

Şimdi hileli referandumla değiştirdikleri anayasanın 18 maddesine, diğer yasaları da uyumlu hale getirmek için 7 bin yasa değişikliği yapmaya hazırlanıyorlar. Bir kez daha mecliste bildik oyunlar sahnelenecek. CHP ve HDP ilk açıklamalarında, bunlara katılmayacaklarını söylediler de, sonrasında nasıl davranacakları bilinmez. Referandum sonrası CHP içinde "sine-i millete dönme" istekleri nasıl bastırıldıysa, bu kararları da değişebilir.

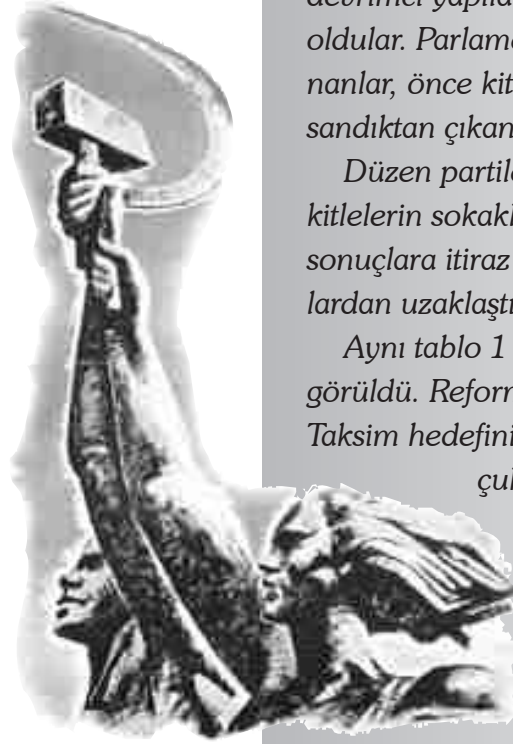
* * *

Referandum sonrası hükümetin giriştiği ilk işlerden biri de, beklenildiği gibi kıdem tazminatı oldu. Her ne kadar sendika başkanları kürsülerden "kıdemi yedirtmeyiz" nutukları atsa da, sağından-solundan kıdemi kırpacakları belli olmuştur.

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama iradesi göstere-meyenlerin, kıdeme sahip çıkması mümkün değildir. Ancak işçi ve emekçiler, tabandan örgütlenerek ve sendikaları aşan eylemlerle, kıdemin gaspını durdurabilir. Kamuda başlayan TİS görüşmeleri, bunun ilk işaretlerini verecektir.

Referandumdan hileli bir şekilde "evet"leri çıkarttıkları halde AKP ve Erdoğan rahat değildir. Düzen muhalefetine etkisizliği dahi, onları rahatlatmaya yetmiyor. Kitle desteğini büyük oranda yitirdiklerinin en iyi onlar farkındalar çünkü. Ayakta durabilmek için sırtlarını daha fazla emperyalistlere bağlama çabaları da bu yüzden. Bir yandan Rusya, diğer yandan ABD ile ilişkileri düzeltmek için kırk takla atıyorlar ve taviz üzerine taviz veriyorlar.

Referandum süreci ve son 1 Mayıs, reformist politikalarla, pasif mücadele biçimleriyle bu faşist-gerici cendereyi parçalamanın mümkün olmadığını "kör gözüm parmağına" dercesine çok açık biçimde gösterdi. Savaşa ve faşizme karşı devrimci tarzda mücadele bir zorunluluktur. Faşizmin şiddetine, reformizmin teslimiyetine karşı devrimci iradeyi ortaya koymak şarttır. 1 Mayıs'ta olduğu gibi devrimci irade kazanacaktır!

Okurlara...

Merhaba,

Önce referandum, ardından 1 Mayıs, reformizmin teslimiyetçi yüzünü bir kere daha bütün çarpıcılığıyla çıkardı karşımıza. Kitleleri "AKP'den kurtulmak" gibi büyük bir vaatle sandığa çağıranlar, sandıktaki yolsuzluklara karşı tam bir kabulleniş içine girdiler. Kimi devrimci yapılar da bu teslimiyetin bir parçası oldular. Parlamentarizmin batağına saplananlar, önce kitleleri sandığa çağırırdı, sonra sandıktan çıkan hileli sonucu kabullendiler.

Düzen partilerinin en büyük korkusu kitlelerin sokaklara dökülmesidir. Bu nedenle, sonuçlara itiraz edenler bile, kitleleri sokaklardan uzaklaştırmak için seferber oldu.

Aynı tablo 1 Mayıs'ta da bir kere daha görüldü. Reformizm, bu defa hiç tartışmadan Taksim hedefini bir kenara fırlattı ve Bakırköy çukurunda, en pespaye teslimi-

yete razı oldu. Zincirlikuyu, Beşiktaş ve Taksim çevresi ise, direnenlerin mücadelesine tanıklık etti. Ve bir kere daha, devletin karşısında boğun eğneler karşılık, direnenlerin mücadelesi kazandı.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarınızda bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

61. Sayıda

3	Bir kez daha Taksim kazandı
5	1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına!
6	Her şeye rağmen Taksim
7	Yaşasın Taksim sevdamız
8	Bir kez daha Taksim Meydanı'nda
9	İsviçre'de 1 Mayıs coşkusu
10	İşçiler TİS sürecine hazırlanmalı
11	Günde 5 işçi ölüyor
12	Zafer sokakta kazanılır
14	PDD çalışanına gözaltı
15	Referandum sonuçları meşru değildir
17	Baykal yine sahnede
18	Şengal, Karaçok ve emperyalist hesaplar
19	Erdoğan Putin görüşmesi
20	ABD Suriye askeri üssünü bombaladı
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz

Bu yıl 1 Mayıs'a olağanüstü koşullarda girildi. Asker-sivil darbelerden OHAL'e, referandumundan "başkanlık" ucubesine kadar, ülkemizde çok ciddi sarsıntılar yaşandı, yaşanıyor...

Buna karşın kitlelerin tepkisi, öfkesi de artıyor. En son hileli seçim sonuçlarına karşı yükselen tepkiler, sokağa taşı.

Tam da böyle bir dönemde kitlelerin tepkisini 1 Mayıs'la birleştirmek, hem bu tepkileri hem de 1 Mayısı büyütmek anlamına geliyordu. Bunun da yolu, 2013'ten bu yana yeniden 1 Mayısılara kapatılan Taksim'i zorlamaktan, her ne pahasına olursa olsun 1 Mayısı Taksim'de kutlamaktan geçiyordu.

Fakat sendikalara, meslek odalarına çöreklenmiş reformizm, bir kez daha

vazgeçmeyen komünist ve devrimciler, tutarlı demokratlardı.

1 Mayıs'a akan süreç

Ülkemizde son dönemde büyük alt-üst oluşlar yaşandı. Arka arkaya patlayan bombalarla yüzlerce kişi katledildi. Kürt illeri faşist ablukaya alındı. Kentler yıkıldı, Kürt halkı bir kez daha göçe zorlandı, binlerce evladını yitirdi. Belediyelere kayyum atanarak elde edilen mevziler gaspedildi.

7 Haziran seçimlerinden itibaren önce sivil, sonra 15 Temmuz'da askeri olmak üzere "darbe içinde darbeler" dönemi başladı. Ardından Olağanüstü Hal ile darbe rejimi kalıcılaştı. Demokratik hak ve özgürlükler yok edildi, yüzlerce dernek-dergi kapatıldı, gösteri ve yürüyüşler yasaklandı. HDP'li milletvekilleri

Sandıkta hile yapılmasına izin vermeyeceklerini söyleyerek halkı oy vermeye çağıran reformist koro öylesine baskındı ki, sandığa gitmemek "ihamet"le özdeşleşti. Halk bugüne kadar görülmeyen yüzde 87.5 gibi yüksek bir oranla katılım gösterdi. **"Hayır"ların kazanacağı kesin olunca, AKP her tür yöntemi kullandı ve bugüne dek yaptığı hilelerin en ayan-beyanını, en pervasızını yaşama geçirdi.**

Her şey apaçık ortada olduğu halde, halkı sandığa çağıranlar ve kendilerini atılan oyların güvencesi gösterenler, kısa sürede durumu kabullendiler. Tek yaptıkları; hukuk diye bir şey kalmış gibi, "hukuk mücadelesi" labirentinde AYM, Danıştay, AHİM diyerek dolaşmak oldu. Böylece yükselen tepkileri boğuntuya getirerek söndürdüler. Halkı bir kez daha aldatıp yüzüstü bıraktılar.

AKP'nin hilelerine, baskı ve şiddetine, başta CHP olmak üzere reformizmin boyuneğışine rağmen, kitleler sokağa çıkıp referandum sonuçlarını protesto etti. Ancak devrimci önderlikten yoksunluk, eylemlerin büyüyerek sürmesini engelledi. Buna rağmen kitlelerin öfkesi dinmiş değildi.

Referandumdan 15 gün sonra 1 Mayıs'tı. **Kitlelerin dinmeyen öfkesi 1 Mayıs'a taşınmalıydı. Bunun nesnel zemini zaten mevcuttu.** Yapılması gereken; doğru bir hedef göstererek, kendiliğinden oluşan tepkileri bilinçli bir yöne kanallı etmekti. Bunun da yolu, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama iradesini ortaya koymaktan ve her ne pahasına olursa olsun Taksim'de kutlamaktan geçiyordu.

1 Mayıs'a hazırlık aşaması

Yukarıda özetlediğimiz koşullar, 2017 1 Mayıs'ına çok ciddi bir hazırlığı gerektirirken, ne yazık ki, önceki yılların bile oldukça gerisindeydi. Kitleleri tamamen referanduma, dahası sandığa kilitleyenler, 16 Nisan'a kadar zaten 1 Mayıs'ın adını dahi anmadılar. Devrimci kesimler bile 1 Mayıs hazırlıklarına 16 Nisan'dan sonra başladı.

Oysa referandum çalışmaları ile 1 Mayıs faaliyetleri birlikte yürütülebilirdi. Kitlelerin seçim dönemlerindeki politizasyonu bu yönde değerlendirilebilir, Taksim hedefiyle 1 Mayıs'a hazırlanabilirdi. Ama bırakalım referandum öncesi, sonrasında yükselen eylemlerde

Bir kez daha Taksim kazandı!

meşum rolünü oynadı. İçişleri Bakanını ile görüşmelerinin hemen ardından Taksim'den vazgeçtiklerini söylediler. **Gerekçe olarak da tıpkı resmi makamlar gibi "güvenlik" dediler. Ege-menlerin yalan ve demagogilerine ortak oldular.** Ve geçen yıl "son kez" diye yemin billah ettikleri Bakırköy'e yeniden kitleleri çağırıldılar.

2017 1 Mayıs, yine iki 1 Mayıs şeklinde geçti. **Bir yerde rezil arama biçimleri kabul edilerek girilen bir çukur vardı; diğer yerde tüm engelleri aşarak Taksim'e ulaşmaya çalışan, polislin gazına-mermisine aldırma-dan yürüyen binlerce kişinin yarattığı özgürlük alanları...**

Sonuçta 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama iradesini gösterenler kazandı. Taksim'in meşruluğu öylesine net ve yaygındı ki, burjuva aydınlar bile, Taksim yasağının kalkması gerektiğini söylemek zorunda kaldılar. **Artık hiç kimse bu yasağı açıklayamaz, savunamaz hale gelmişti.** Onları bu noktaya getiren, hiç kuşkusuz tüm engellere rağmen Taksim ısrarından

ri, belediye başkanları dahil olmak üzere binlerce kişi tutuklandı, cezaevleri dolup taşı. İşkence yeniden yaygınlaştı. "FETÖ operasyonu" adı altında devrimci-demokrat onbinlerce kamu çalışanı, akademisyen işinden atıldı vb...

Bütün bu baskı ve şiddet ortamı, adına "başkanlık" dedikleri, gerçekte "tek parti-tek adam" rejimini hedefleyen bir referandumla taçlandırılmak ve bu keyfi yönetim tarzı süreklileştirilmek istendi. Devletin tüm olanakları ile "evet" kampanyası yürütülürken; "hayır" demenin yasak olduğu, kurşunlanmaktan tutuklanmaya, tehditten satın almaya her tür yolun mübah sayıldığı bir süreç yaşandı.

Bütün bunlara rağmen halkın ezici çoğunluğu "hayır" demeye devam etti. Ne var ki bunu sandığa atacakları oylar ile başaracaklarını sandılar. **Düzen sınırları içinde kalarak, en fazla pasif mücadele biçimleriyle AKP'yle başedebilecekleri yanılgısına düştüler.** Elbette bunun müsebbibi, reformistlerin bu doğrultudaki yoğun propagandasıydı.

2017 1 Mayıs, yine iki 1 Mayıs şeklinde geçti. Bir yerde rezil arama biçimleri kabul edilerek girilen bir çukur vardı; diğer yerde tüm engelleri aşarak Taksim'e ulaşmaya çalışan, polislin gazına-mermisine aldırma-dan yürüyen binlerce kişinin yarattığı özgürlük alanları... Sonuçta 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama iradesini gösterenler kazandı.

bile 1 Mayıs ve Taksim ağızlarına alınmadı. Bu yöndeki çağrımız, “kitleler çekinir” ya da “şimdi erken” diyerek reddedildi. 1 Mayıs’a sayılı günler kalmışken ve kitlelerin öfkesi burnundayken, 1 Mayıs’ın gündemleştirilmesi ve Taksim hedefi, kitlelerin önüne konulamadı.

Çünkü en başta kendilerine “öncü” diyenler net değişti. Reformizm bilinçleri öylesine esir almıştı ki, referandum 1 Mayıs gibi en önemli günün önüne geçiyor; düzen-içi değişiklikler her şeyin üzerine çıkıyordu. Bir de referandumdan bekledikleri sonuç çıkmayınca, bel bağladıkları CHP her zamanki gibi yüz üstü bırakınca, karamsarlık bulutları hızla çökmeye başladı.

Her yıl 1 Mayıs örgütlenmesinin başını çeken DİSK, KESK, TTB, TMMOB’un bu yıl 1 Mayıs için ilk toplantısı 20 Nisan’dadır. Yani 1 Mayıs’a 10 gün kala hazırlık için start verilmiştir. O toplantıda da Taksim için çaba göstermeyecekleri belli olmuştur. Nitekim bir-kaç gün sonra İstanbul Valisi ve İçişleri Bakanı ile görüşmüşler, ardından o utanç verici açıklamayı yaparak (“güvenlik her şeyden önce gelir”) bir kez daha işçi sınıfına, 1 Mayıs’a, Taksim’e ihanet edilmişlerdir.

Kısacası 1 Mayıs hazırlıklarının bu kadar geç başlaması, referandumun 1 Mayıs’ın önüne geçirilmesi ve ondan çok daha fazla önemsenmesi; bu yılki 1 Mayıs’ın reformistler tarafından ne denli geriye çekileceğinin ipuçlarını vermişti. Çünkü bir savaşın kazanılmasında önceden yapılan yığınak ne kadar belirleyici ise, 1 Mayıs’ın kazanılması da hazırlık sürecinin nasıl geçirildiği ile doğrudan bağlantılıdır.

Bu yıl için olumlu sayılabilecek bir gelişme, sendika ve meslek odalarından çağrı gelmeden, bazı devrimci kurumların kendi içinde toplanması ve olabildiğince ortak kararlarla genel toplantıya katılmasıdır. Başından beri devrimcilerin birliğine verdiğimiz önem bilinmektedir. Giderek güçlenen reformist basıncın kırılması bakımından da bu hayati önemdedir. Özellikle 1 Mayıs gibi bir günde devrimcilerin ortaklaşmasını

sağlamak, onu reformistlerin inisiyatifi-ne bırakmamak, hem 1 Mayıs’ların hem de sonrasında gelecek mücadele açısından yaşamsaldır. “Devrimci 1 Mayıs Platformu”nun dağılmasına karşı çıkışımızın nedeni de budur. Bu platformun dağılmasına katkı sağlayan veya göz yumanlar, bugün 1 Mayıs için devrimci bir birlik yaratmaya soyunuyor veya bu çağrıya olumlu yanıt veriyorsa, böyle bir platformun ne denli gerekli olduğunu pratikte kabul ediyor

demektir. Ancak bugünkü tutumları, Devrimci 1 Mayıs Platformu başta olmak üzere devrimcilerin birliğinin dağılmasında her birine düşen payları ortadan kaldırmaz. Bu yanlış düzeltmenin tek yolu, geçmişin samimi bir özeleştirisin vermek ve devrimcilerin birliğini 1 Mayıs’larla sınırlamadan, her gelişmede sağlamaya çalışmaktır.

Bu yılki 1 Mayıs öncesi atılan bu olumlu adım, 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama iradesini güçlendirdiği gibi, 1 Mayıs günü birleşik, kitlesele ve militan bir eylemin organize edilmesinde de önemli bir rol oynamıştır.

İki ayrı 1 Mayıs

Bu yıl da 1 Mayıs, iki ayrı 1 Mayıs şeklinde gerçekleşti. Başını DİSK, KESK, TTB, TMMOB’un çektiği, ideolojik öncülüğünü ise EMEP ve HDP’nin yaptığı reformist blok, Bakırköy Pazarı’nda bir miting yaptı. Taksim yerine Bakırköy’ü talep etmelerinin gerekçelerini de (“güvenlik” dışında) “kitleselelik” olarak açıkladılar.

Bu, reformizmin her 1 Mayıs’ta ileri sürdüğü değişmez beylik argümandı. Kendi korkularını, sınıf uzlaşmacı tutumlarını yıllardır bu şekilde kamufletmeye çalışırlar. Bu yıl da öyle yaptılar. Fakat başta PDD olmak üzere Taksim diyenlerin, “en kitlesele 1 Mayıs’ların bugüne dek Taksim’de gerçekleştiği” hatırlatmasıyla, kendi gerekçelerini savunamaz ve ne diyeceklerini bilemez hale düştüler.

Bir diğer önemli hatırlatma ise, geçen yıl Bakırköy’e giderken “bu son olacak, önümüzdeki yıl Taksim’deyiz” sözleriydi. Bu konuda da söyleyecek birşeyleri yoktu, “yanlış yaptık” demekle yetindiler. Ama asıl yanlış, o sözü söylemek değil, onun arkasında durmamaktı. Esasında onu söylerken de,

sözlerinin gereğini yerine getirmek gibi bir sorumluluk taşıyorlardı. Amaçları, o anda kitleleri kandırmak, tepkileri yatıştırmaktı. Tıpkı burjuva politikacılar gibi “dün dündür, bugün bugün” felsefesi ile hareket ediyor, tutmayacakları sözler vererek halkı aldatıyorlardı.

“Kitleselelik” adına yaptıkları mitingler ise, beş-on bin kişiyi geçmiyor; dahası coşkusuz, ruhsuz, içi boşaltılmış 1 Mayıs’lar yaşıyorlardı. Bu yıl Bakırköy’ün önceki yıldan daha kitlesele olması, bu durumu değiştirmiyor. Referandum sonrası öfkesi dinmeyen, fakat yasa-dışı eylemlere gelmeye de çekinen önemli bir kitlenin yasal bir miting olduğu için Bakırköy’e gitmesinde şaşılacak bir yan yoktur. Ancak yürüyüş güzergahlarından arama noktalarına kadar yaşananlar; kürsünün yine işçi ve emekçilere kapalı, fakat Beşiktaş Belediye Başkanı gibi gericiyle açık olması (o başkan ki, geçen yıl 1 Mayıs’ta kitleye saldıran polislerle teşekkür etmiştir); kürsüde çekilen hamasi nutuklar; en önemlisi de 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama iradesinin gösterilmemiş olması; kitledeki coşkuyu söndürmüş ve kısa sürede alanın boşalmasına yol açmıştır.

Özellikle arama noktalarında her pankart ve dövizin fotoğraflarının çekilip, emniyetten onay geldikten sonra alınması; bazılarının izin verilmemesi, bazı pankartlardan falçata ile beğenmedikleri kelimelerin kesilmesi ve bütün bunlara mitingi tertip edenlerin müdahale etmemeleri, utanç verici bir tablo oluşturmuştur. Bu duruma karşı çıkanlar tartaklanırken bile, onları sahiplenme ve karşı-duruş gösterilmemiştir. Bu durum mitinge katılanlarda hayal kırıklığı yaratmıştır.

Böyle bir mitinge yüzbinler gelse ne olur? Kaldı ki, 1 Mayıs’ın Taksim dışında başka alanlarda yapılmasına karşı çıkışımız, kitleselelik gibi göreceli ve niceliksel bir sorun değil, politik ve niteliksel bir tutumdur. Bakırköy’ün çukuruna karşı çıkıp da Kadıköy veya Kartal seçenekleri üzerinde duranların yaklaşımı da bu açıdan doğru değildir.

Her koşulda 1 Mayıs kutlamalarının Taksim’de yapılmasını savunmak, bunun mücadelesini vermek gerekir. Kuşkusuz her dönem kendi koşulları içinde değerlendirilmeli, taktikler de ona göre belirlenmelidir. Örneğin önceki yıllarda 1 Mayıs’ların Sarıyer, Çarşı, Kartal ve Kadıköy’de kutlandı oldu. Ancak Taksim, devrimciler tarafından her dönem talep edildi ve Taksim’in 1 Mayıs Alanı olduğu unutturulmadı. 2010 yılında Taksim’in 1 Mayıs’a açılması, bu yöndeki girişimlerin üzerine gerçekleşti. Böyle bir kazanımdan sonra Taksim’den vazgeçmek, 1 Mayıs’lar için başka alanlar aramak, gelinek noktanın gerisine düşmek demektir.

Ayrıca 2017 1 Mayıs öncesi koşullar, Taksim’i talep etmek ve kutlamaları Taksim’de yapmak için oldukça elverişliydi. Referandum sürecinde kitlelerin artan politikleşmesi, onca baskıya, şiddete rağmen “hayır” da direnmesi, sonrasında tepkisini sokaklara dökülerek göstermesi, kitlelerin buna ne

kadar açık olduğunu ortaya koyuyordu. Diğer yandan 15 Temmuz darbesi sonrasında AKP hükümeti yaklaşık bir ay boyunca Taksim dahil tüm önemli meydanlarda kitle gösterileri yapmıştı. AKP'nin kitesine açık olan Taksim'in 1 Mayıs'la kapalı olması, artık tüm gerekçelerini hükümsüz kılmıştı. Taksim'in 1 Mayıs kutlamalarına açılması, sadece devrimci-demokrat kesimlerde değil, toplumun geniş bir kesiminin gözünde haklı bir talepti, meşru ve yapılması gerekendi.

Bütün bunlardan dolayıdır ki, 2017 1 Mayıs'ını Taksim'de kutlama iradesi gösterenler, geçen yıla oranla daha kitlesel bir şekilde biraraya geldiler, kortejler oluşturabildiler, pankartları, flamaları ve sloganlarıyla yürüyüşe geçebildiler. Yakaşık 500 kişi Gayrettepe'de toplanmayı başardı ve bir korsan gösteri için oldukça uzun sayılabilecek bir sürede eylemlerini sürdürebildi. Keza yüzlerce kişi gruplar halinde Beşiktaş'tan çıkış yapmaya çalıştı. Taksim ve çevresinde pankart açıp yürüyenler oldu. Her yanı çepeçevre bariyerlerle ve polislerle kaplı Taksim Meydanı'nda bile "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları duyuldu.

Kısacası **binlerce kişi, bu 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için yollara döküldü.** Polisin copuna, gazına, mermisine aldırmadan üzerine yürüdü. Ara sokaklarda barikatlar kurarak polisle çatıştı. Biraraya gelinen her yerde yeniden yürüyüşe geçtiler. Bu durum saatlerce sürdü.

İşte bu kararlılık, Taksim'in 1 Mayıs'la açılması gerektiğini, buna izin vermemenin hiçbir haklı gerekçesi olmadığını, aksine izin verilmeyerek çok daha büyük sorunlara yol açtığını bir kez daha söyletti. **Daha önce eylemcilere söylenen sözler, şimdi artık doğru adrese, bu yasağı koyanlara yöneliyorsa; bu yıl da Taksim hedefine kilitlenenler sayesinde.** Sadece bu gerçek bile, 2017 1 Mayıs'ında Taksim'de kutlama çabasının ne kadar doğru olduğunu göstermeye yeter.

Bir yerde Bakırköy çukuru vardır; ki bu çukur sadece mekansal bir tanımlama değil, aynı zamanda ideolojik-siyasal olarak içine düşülen durumun ifadesidir. Diğer yanda Taksim hedefiyle yollara düşen, "yürüyebildiğimiz her yer bizimdir" diyerek kendi özgürlük alanlarını açan devrimci 1 Mayıs...

* * *

Ve kazananlar, yine Taksim diyenler, Taksim'e ulaşmak için polis bariyerlerini aşanlar olmuştur.

2017 1 Mayıs'ından geriye, kesilen pankartları ile mitinge girmek zorunda kalan Bakırköy'ün utancı kalmıştır; bir de devletin tüm önlemlerine rağmen Taksim'e çıkararak pankat açanların, Gayrettepe'den, Beşiktaş'tan, Taksim çevresinden polisin üzerine yürüyenlerin gururu ve yarattığı moral üstünlük...

1 Mayıs'a damgasını vuran ve geleceği belirleyecek olan ikincisidir. Referandumdan 1 Mayıs'a zafirin sokakta kazanılacağı bir kez daha görülmüştür. Reformistlerin uzlaşmacı, düzen-içi çizgisiyle değil, komünist ve devrimcilerin diş diş mücadelesiyle hedefler birer birer fethedilecektir!

Savaşa ve faşizme karşı 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına!

Bu yıl
1 Mayıs'a
hileli bir
anayasa
referandumu
ve OHAL

koşulları altında

giriyoruz. Bir yanda hayat pahalılığı ve işsizlik rekor düzeylerde; diğer yanda grev fiilen kaldırılmış, kıdemise tehdit altında. İşçilerin en fazla yüzde 10'u sendikalı, TİS yapabilenler ise yüzde 6'sı!

Bütün bunlar 1 Mayıs'ın önemini daha da artırıyor.

SOKAKTA KAZANILMADAN SANDIKTA KAZANILMAZ!

Başından itibaren her tür kuralı-yasayı çiğneyerek dayattıkları anayasa değişikliği, yine hileli bir seçimle sonuçlandı. Kendi koydukları yasaları bile tanımayan, hile ve zorbalıkla oyları değiştiren bir seçim, ne yasalıdır, ne de meşru! Bunu kabul etmek mümkün değildir.

Gerçekte halk, tüm baskılara, entrikalara rağmen "başkanlığa-sultanlığa hayır" dedi. Sandıklardan da ezici çoğunlukla "hayır" çıktı. Bu açık gerçek, hiçbir hile ile örtbas edilemez!

Şimdi HAK VERİLMEZ ALINIR, ZAFER SOKAKTA KAZANILIR şiarıyla, sokakları zaptetme zamanıdır! Haklarımızı ancak kendi gücümüze güvenerek koruyabilir ve yeni haklar elde edebiliriz.

KRİZİN FATURASINI ÇIKARANLAR ÖDESİN!

Anayasa referandumu, siyasi krizin yanı sıra ekonomik krizi de derinleştirecektir. Teşvik yasaları ile patronlara her tür destek verilirken, bütün yük işçi ve emekçinin sırtına yıkılıyor.

Kıralık işçilik, taşeron çalışma, vb. ile çalışma ve yaşam koşulları daha da ağırlaştı. Üstelik işçi kıyımı, başımızda bir kılıç gibi sallanıyor. Her dört gençten biri işsiz!

Kısacası ekonomik kriz asıl olarak işçi ve emekçileri ve onların çocuklarını vuruyor. Oysa krizi çıkaranlar patronlar ve onların hükümetleri. 1 Mayıs, "krizin faturasını çıkaranlar ödesin" diyerek alanları doldurulduğu bir gün olmalıdır!

EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR!

Türkiye, ABD'nin Ortadoğu'da başlattığı yeni paylaşım savaşının merkezi olmuştur. AKP, ABD'nin "ılımlı İslam" projesiyle işbaşına

getirildi. Özellikle Suriye savaşı Türkiye üzerinden gerçekleşti. Cihatçı çeteler, Türkiye'yi bir otoban gibi kullanarak Suriye'ye geçtiler.

Şimdi Türk ordusu Suriye topraklarında. Suriye'den kaçan cihatçılar Türkiye'de rahatça dolaşır, sağa-sola bomba atarken; işçi ve emekçilerin çocukları Suriye'de ölüyor. Suriyeli mülteciler, hem AKP'nin oy deposu, hem de AB'yi tehdit aracı olarak kullanılıyor. Bir yandan da işsizliğin, açlığın müsebbibi gibi görülüyor ve "yabancı düşmanlığı" körükleniyor.

Bu savaş bizim savaşımız değil! Türkiye Suriye'den hemen çekilmelidir! İçerde-dışarda Kürt düşmanlığına son verilmelidir! 1 Mayıs, emperyalist savaşa karşı halkların kardeşliğinin haykırıldığı bir gün olmalıdır!

TAKSİM, 1 MAYIS ALANIDIR; ENGELLENEMEZ!

1 Mayıs, tüm dünyada meydanlarda kutlanmaktadır. Türkiye'de bu meydanın adı TAKSİM'dir.

Ne var ki, egemenler Taksim'i uzun yıllar 1 Mayıs'lara, işçi ve emekçilere kapattı. Buna AKP hükümeti de dahil oldu. En son referandum akşamı, hileli sonuçlara halkın tepkisi artınca, Taksim'i trafiğe kapattılar. Oysa 15 Temmuz darbe girişiminin ardından yaklaşık bir ay boyunca başta Taksim olmak üzere tüm meydanlar AKP yanlısı kitleye açılmış ve günlerce gösteriler yapılmıştı.

Öncesinde yaptıkları gibi bu yıl da Taksim'i 1 Mayıs'ta kapatabilirler. Ancak 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama istek ve iradesini kıramayacaklar! Bu yıl da bir kez daha Taksim zorlanacaktır!

İşçiler, emekçiler!

Düzen-içi muhalefetle, sandık demokrasisi ile bu gidişin önüne geçilemediği artık görülmelidir. Çalışma koşullarımızı iyileştirmek, insanca-onurluca yaşayabilmek için, devrimci tarzda mücadele etmek bir tercih değil, zorunluluktur.

Seçimle gitmeyeceğini bir kez daha ortaya koyan AKP ve Erdoğan'a karşı "Erdoğan istifa", "Hükümet istifa" sloganları, 1 Mayıs'ın da temel sloganı olmalıdır. AKP hükümeti emperyalistlerin ve işbirlikçilerin çekişmeleriyle değil, işçi ve emekçinin ayaklanmasıyla yıkılmalıdır. 1 Mayıs, bu mesajın verildiği bir gün olmalıdır.

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

18 Nisan 2017

1 Mayıs; işçi emekçilerin birlik-dayanışma-mücadele günü. Türkiye’de 1 Mayıs denince, İstanbul-Taksim akla gelir. Her 1 Mayıs’ta gözler ve kulaklar Taksim 1 Mayısı’na çevrilir. Taksim’i bu denli ilgi alanı yapan, 1977’de yaşanan katliam ve şehitlerimizin olmasıdır. Diğer yandan İstanbul gibi, işçi sınıfının en fazla bulunduğu bir şehrin en merkezi ve büyük alanı olmasıdır. Ayrıca Taksim, bir alan olmanın ötesinde politik anlamı olan bir yerdir. Bütün bunlar Taksim’i 1 Mayıs Alanı olarak kitlelerin bilincine kazıdı. Bunu hiç bir güç, devrimci demokratların, işçi ve emekçilerin hafızasından silmez. Bugüne dek gerek yasal, gerekse fiili Taksim 1 Mayısları’nın, milyonları bulan bir şekilde, en kitlesel 1 Mayıslar olması, bu yüzdendir.

Bu yıl İstanbul’da yine iki 1 Mayıs gösterisi yapıldı. Biri devletin icazetinde yapılan, reformizmin damgasını vurduğu Bakırköy; diğeri komünist devrimci ve demokrat kurumların, öncü işçilerin Taksim’i zorladıkları devrimci 1 Mayıs...

Referandumdan dolayı 1 Mayıs toplantıları geç başladı. Dolayısıyla gündemleşmesi gecikti. İlk olarak devrimci kurumlar olarak biraraya geldik. Bu toplantıda 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanması temenni ediliyor, fakat sendikaların, meslek odalarının tutumuna göre netleşileceği söyleniyordu. **Böyle bir yaklaşımın Taksim’i zayıflatacağını, genel toplantıya Taksim’de olunması kararıyla gidilmesi gerektiğini, ancak bu şekilde sendikalar ve meslek odaları üzerinde etkili olunabileceğini belirttik.** Sonuçta bu yönde bir fikir birliği oluştu ve ortak bir deklarasyon yayınlandı.

Buna rağmen sendikaların ve meslek odalarının çağrısıyla yapılan ilk toplantıda, Taksim diğer yıllara göre çok güçlü savunulmadı. **Sendikalar ve meslek odaları ilk toplantıda alan telaffuz etmezken, EMEP ve BHH başta olmak üzere reformistler, Kadıköy ya da Kartal olmasını istediler.** Gerekçeleri de; “sokaklardaki hayır hareketliliğini birleştiren, kitlesel geçmesini sağlayan bir alan olması” şeklindeydi. “Taksim çatışmalı geçiyor, kitlesel olmaz” düşüncesiyle Taksim’in lafını bile etmediler.

Sonraki toplantıda sendikalar ve meslek odalarının alan olarak Bakırköy’ü ifade etmeleri, tepkiyi artırdı. Geçen yıl Bakırköy’e gidenler büyük bir moral bozukluğu yaşamışlardı. Bunu giden kurumlar kendileri ifade ettiler. Tepkiler üzerine DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, “hakikaten geçen yıl Bakırköy çok kötüydü” demek zorunda kaldı. Bundan dolayı Taksim savunusu daha arttı. Kaldıraç, ESP gibi bazı kurumlar “Taksim’de ısrarcı olalım, Taksim olmazsa Kadıköy’ü kazanabiliriz” tartışmasını yürüttüler. Kartal olmasını isteyen kurumlar çıktı. Kartal veya Kadıköy olması için sendikaları ve meslek odalarını yeniden değerlendirmeye çağırdılar. Fakat onlar, “bu kararı kurullarımızda

Her şeye rağmen Taksim

tartışarak aldık” diyerek, Bakırköy’den vazgeçmeyeceklerini ilan ettiler.

Bu ilana rağmen, “fiili Kadıköy 1 Mayıs’ı” tartışması yürütenler de oldu. Tablo bu kadar net ortaya çıkmasına rağmen, biz ve Mücadele Birliği dışında Taksim’de olacaklarını deklare eden olmadı. Taksim’i savunanlar, “Taksim olmazsa Kadıköy olsun” diyenler, değerlendireceklerini ifade ettiler. Aslında tablo daha ilk toplantıda az-çok ortaya çıkmıştı. Buna rağmen net bir kararla gelmemişlerdi. Çünkü bazı kurumlarda “Bakırköy değil ama Kartal veya Kadıköy olur” beklentisi vardı. Buralar da olmayınca, Bakırköy hezimetindense Taksim seçeneğini öne çıkmaya başladı.

Geçen yıl Taksim daha güçlü savunulmuştu. Bundan dolayı sendikacılar meslek odaları ve reformist kurumlar, son ana kadar Taksim dışında başka alan telaffuz edemediler. Başka alanı işaret ederlerken bile “Taksim’den vazgeçmiş değiliz, sadece bu sene böyle” dediler ve bunu defalarca tekrarlamak zorunda kaldılar. Taksim demeyen kurumlar dahi, her iki tarafta olmak zorunda kalmışlardı. Bu politik tavır, işçi sınıfı mücadelesinde daha fazla kırılmanın, daha fazla moral bozukluğunun önünü almıştı.

Biz PDD olarak bu yıl da Taksim’in anlamı, önemi üzerinde durduk. Başka bir alana gidilmesinin mücadeleyi geriye çekeceğini ifade ettik. İçinde bulunduğumuz durum itibarıyla da Taksim’de ısrar edilmesi gerekiyordu. Özellikle hileli referandum sonrası kitlelerde büyük bir tepki oluşmuştu. Bir çok yerde insanlar sokaklara çıkarak bu durumu protesto ediyordu. Fakat halkı sandığa çağıranlar, oylarına sahip çıkacaklarını söyleyenler, ortada görünmüyordu. Dahası yükselen tepkiyi kısa sürede söndürmeye çalışıyorlardı. Ama halkın öfkesi dinmiş değildi ve bunu en iyi şekilde 1 Mayıs’ta ortaya koyabilirdi. Bu da icazetli 1 Mayıs’la değil, Taksim 1 Mayıs’ı ile mümkün olabilirdi. Tüm toplantılarda bunları anlattık.

Kitlesellik adına başka alan isteyenlere de, en kitlesel 1 Mayıs’ların -gerek fiili gerek yasal-Taksim’de olduğunu hatırlattık. Başka kurumlardan da benzer eleştiriler gelince, A. Çerkezoğlu, en kitlesel 1 Mayısların Taksim’de gerçekleştiğini kabul

etti ve “kitlesellikten dolayı Bakırköy demiyoruz, Taksim’e çıkma iradesi olmadığından dolayı diyoruz” demek zorunda kaldı. Oysa “Taksim’e çıkma iradesi” gösteremeyenler,

işçi ve emekçiler değil; reformist parti, sendika ve meslek örgütleriydi.

Reformistler, mücadeleyi geriye çekme rolünü yine oynadılar. Hatırlanacağı gibi geçen 1 Mayıs öncesi EMEP aylar öncesinden Taksim dışında başka alanın olması için sendikaların ve meslek odalarının genel merkezleri arasında mekik dokumuştular. Bu sene aynı rolü BHH ve HDP ile birlikte üstlendiler. Toplantıda HDP “emek örgütleri neredeyse orada olacağız” dedi, BHH, Kartal’ı işaret etti, EMEP Kartal, Kadıköy

önerilerinde bulundu. Taksim baskısı artınca EMEP temsilcisi “biz EMEP, BHH ve HDP toplantılar yaptık, Taksim dışında başka yerin olması yönünde ortak karar aldık” dedi. Halkevleri ve TKP’de benzer görüşler öne sürünce, sendikacıların ve meslek odalarının eli güçlendi.

Söz konusu bu reformist akımlar, 1 Mayıs’ı örgütleyen sendika ve meslek örgütleri üzerinde zaten etkilidirler. Sadece aynı ideolojik-siyasi çizgiden beslenmekle kalmayan, örgütsel bağları da olan bir yakınlık içinde oldukları bilinmektedir. Sonuçta reformist kamp bir bütün olarak bu yıl da 1 Mayıs’ı Taksim dışında kutlama konusunda fikir birliği içindeydiler.

Hele ki kamuoyuna yaptıkları açıklamada, “güvenlik nedeniyle Bakırköy’deyiz” demeleri tam bir rezalettir! İşçileri Bakanlık ile yaptıkları görüşmede, Bakan’ın “güvenlik nedeniyle Taksim’i vermiyoruz” demagojisini aynen tekrarlamak, resmi söylemle aynı noktada buluşmak, yalan ve demagojiye ortak olmaktır!

2017 1 Mayıs’ı OHAL koşullarında ve referandum sonrası yapıliyordu. Ve ’77 1 Mayıs’ının 40. yılıydı. Bu onun önemini daha da arttırıyordu. Sonuç olarak 2017 1 Mayıs’ına da, Taksim çağrısı yapanlar ve bu iradeyi gösterenler damgasını vurdu.

Proleter Devrimci Duruş, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası, Emek Özgürlük Cephesi, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci Yolda Özgürlük, Birleşik Devrimci Parti, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Sosyalist Dayanışma Platformu, Devrimci Anarşist Faaliyet, Sokak Kültür Derneği, Partizan, Kaldıraç (Kaldıraç her iki tarafta olacağını açıkladı) ortak çağrısıyla, 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak isteyenler, Gayrettepe’de buluşup yürüyüşe geçtiler.

Ayrıca, Beşiktaş’tan Nakliyat-iş sendikası ve HKP, Taksim hedefiyle yürüyüşe geçti.

Yanısıra, Taksim ısrarında olan PDD ve bazı kurumlar, doğrudan Taksim Meydanı’na pankart açmayı hedefleyen eylemler gerçekleştirdiler.

Taksim’in “1 Mayıs Alanı” olduğunu ve bu istemden vazgeçmeyeceklerini, Taksim’i her taraftan zorlayarak göstermiş oldular.

Yaşasın Taksim sevdamız

İstanbul'da yine iki 1 Mayıs. Biri politik bir anlamı olan Taksim, diğeri ise sınıf mücadelesini geriye çeken Bakırköy.

Her 1 Mayıs beni çok heyecanlandırır. Bu öyle heyecan ki, günler öncesinden başlar, 1 Mayıs günü doruğa çıkar. Bu yıl da öyle oldu. Ve 1 Mayıs sabahı erkenden bir yoldaşla buluşarak yola çıktık.

Sabah 9'da toplanma yerine yakınız. Her eylemde olduğu gibi, kimler eylemci kimler değil kestirebiliyoruz. Eylemin başlamasına daha iki saat olmasına rağmen etrafta bizim gibi erkenden gelen dostları arkadaşları görüyoruz. Bir taraftan buluşacağımız ve yürüyüş güzergahımızı kontrol etmeye çalışıyorum, bir taraftan da diğer yoldaşlarla iletişim kurmaya.

Taksim yönünde olan yoldaşlarla bir türlü iletişim kuramıyorum. Bir kaç denemeden sonra alındıklarını düşünmeye başladım. Gayrettepe tarafında diğer yoldaşlarla buluşacağımız yerleri kontrol ediyorum. Burası aynı zamanda yürüyüş güzergahımız. Hayret! Devlet buralara çok fazla önlem almamış.

Toplanma saati yaklaşınca, toplanma yerine doğru yürümeye başladık. Önümüzde bir grup ilerliyor. Eylemlerde karşılaştığımız kavga dostlarımız. Biraz ilerlemiştik ki, sivil araç durarak önümüzde gidenlerin kimliklerine ve çantalarına bakmaya başladı. Dönüp ara sokağa giriyoruz. Aralardan dolanarak toplanma yerine çıkıyoruz. Dakikalar ilerledikçe öbek öbek kitle çoğalıyor.

Zincirlikuyu'dan Mecidiyeköy yönüne giderken, kitle sol tarafta toplandı. Biz ise karşı kaldırımdayız.

"Taksim 1 Mayıs Alanıdır Engellenemez! Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşelim, Savaşalım! Proleter Devrimci Duruş" yazılı pankartımızı açarak sloganlarla onlara katıldık. Sloganlar atıldıkça kitle giderek çoğaldı. Saat 10.30 olmasına rağmen sayı 400'ü aşmıştı. Oysa eylemin başlamasına daha yarım saat var. Pankartlar, flamalar açılmış, "Yaşasın 1 Mayıs", "Her Yer Taksim Her Yer 1 Mayıs", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları coşkuyla atılıyor. Yavaş yavaş kortejler oluşmaya başlıyor. Bu arada başka yoldaşlar da geliyor.

Saat 11'e yaklaşırken yürüyüşe başlıyoruz. Yürüyüş başlayınca coşku daha da artı, sloganlar daha güçlü haykırılıyor. 500 metre bile gitmemiştik ki, üzerimize plastik mermiler, gaz bombaları yağmaya başladı. Kitle geri çekiliyor. Biz ise pankartımız açık yerimizde duruyoruz. Geri çekilen kitle bize çarpıyor. Polislerle aramızda çok az bir mesafe kaldı. Üzerimize

plastik mermiler yağıyor. Gazın etkisinden nefes almakta zorlanıyoruz. Alınmamıza ramak kala geri çekiliyoruz.

Arkamızda resmi polisler, plastik mermi ve gaz bombası sayarlarken, siviller de gözaltı yapmaya çalışıyor. Yan tarafımda bir kadın arkadaşı da aldılar. Onu kurtarabilir miyim diye döndüğüm an, üzerime iki sivil atladı. Biri zaten çok iyi yakalayamadı, ama diğeri bir türlü bırakmıyor. O çekiyor, ben kurtulmaya çalışıyorum. "Bırak lan şerefsiz" diye sert bir şekilde bağırdım ve yumruğumu kaldırdım. O an şaşkınlık geçirdi galiba, bir gevşeme oldu ve elindem kurtuldum. Koşuyorum, ama kalabalık kitleden koptum. Yoldaşları da kaybettim. Yakınımda tek tük eylemci var. Polisin gidiş yönünü takip ederek diğer arkadaşlara ulaşmaya çalışıyoruz. Başka aralardan eylemciler çıkıyor. Gelen herkes birbirini uyarıyor: "Şu tarafa gitmeyin, oradalar."

Başka kurumdan tanıdık arkadaşlarla karşılaştık. Onların yakın yerde park ettikleri arabası vardı. Arabayla oradan çıkmak daha elverişli gözüküyordu. Öyle de yaptık. Araba gelene kadar yoldaşın biriyle iletişim kurdum. Devlet Çeliktepe'ye kadar onları sürmüş. Diğer yoldaşlarla henüz bağlantı kurabilmiş değilim. Arabaya binerek Mecidiyeköy-Profilo alışveriş merkezinin alt tarafından meydana doğru çıkıyoruz. Sivil polisler gelen geçeni durdurup arıyorlardı. Hemen ara bir sokağa saptık. Alınma tehlikesini atlattıktan sonra yeniden çıkış yapabilir miyiz diye dağılanları toparlamaya çalışıyoruz. Fakat çok fazla kimse kalmamıştı, biz de ayrılmaya karar verdik.

Bir 1 Mayıs'ı daha geride bıraktık. Kazanan yine Taksim iradesi oldu. Biz de bu Taksim sevdası varken, Taksim 1 Mayıs alanı olarak kalacaktır.

Sabahın erken saatlerinde başladı 1 Mayıs coşkumuz. Bir kahvede yoldaşla buluşuyor ikram edilen çayı içiyoruz. Gerekli herşeyin tam olduğundan emin olarak yola koyuluyoruz. Güvenli bir şekilde toplanacağımız noktaya doğru gidiyoruz.

Diğer kurum temsilcileriyle buluşup konuşuluyor, saat ve yürüyüş başlama saatini kararlaştırıyoruz. Sonrasında Zincirlikuyu Mezarlığı'ndan aşağıya salınarak iniyoruz, gireceğimiz sokakları iyice öğrenmemiz lazım. Belli bir süre geçirdikten sonra yürüyüş yapacağımız alana doğru gidiyoruz.

Alanda bir yoldaşla daha buluşuyoruz. O daha önceden bir çok noktayı gezmiş, ne var ne yok anlatıyor. Bizim gözlemimiz çok fazla polisin olmadığı. Yürüyüş korteji oluşuyor sloganlar atılıyor. "YAŞASIN BİR MAYIS! BİJİ YEK GULAN!"

Ve kortejler oluşuyor herkes sırasına diziliyor, pankartları açılıyor. Biz de pankartı açıyoruz sloganlara eşlik ediyor, slogan atıyoruz. O sırada polis saldırısı başlıyor. Önümüzde 3-4 kurum varken, bir anda en önde kalıyoruz. Polisler bize yaklaşıyor, plastik mermiler üstümüzde patlıyor. Amirleri "dur" işareti yapıyor; 10 saniye kadar karşı karşıya kalıyoruz. Tekrar üstümüze plastik mermiler atarak

40. yılın şaniyla...

koşmaya başlıyorlar. Biz de uygun şekilde geri çekiliyoruz. Pankartı yanımdaki yoldaş topluyor.

Siyah giyimli 20 kadar sivil polis, gözaltı için en önde koşuyor, bir kaç kişiyi de alıyorlar. Zincirlikuyu metrobüs yönüne doğru koşuyorum. O taraf sakın, polis yok, ama ilerideki durak sivil polis dolu, sonra fark ediyorum. Geri dönüyorum, bu sürede polis kitleyi epeyce kovalamış, gözden kaybolmuşlar. Kitleye dair bir ses, bir slogan da duyamıyorum.

Mecidiyeköy tarafına giden alt sokaklara giriyorum. Başka kurumdan arkadaşlarla karşılaşıyorum. Onlar kendilerinden gözaltı olduğunu söylüyor. Yoldaşlarımı gördünüz mü diye soruyorum; onlar da görmediklerini söylüyor, kendi yoldaşlarını arıyorlar.

Birden karşımızda silahlı, sivil polisler çıktı. Yanımdaki arkadaşın ön tarafında plastik mermi izi var; o geri dönüyor. Ben polisleri bakmadan devam ediyorum, geldiğim yönde araçları ilerliyor. 20 metre kadar yürüdükten sonra geri dönüp arkadaşı aradım ama bulamadım. Diğer arkadaşlar ile karşılaştım, onu sorduğumda iyi olduğunu söylediler. O da yakalanmamış.

Sonrasında yoldaşlar arıyor, Trump AVM'de buluşacağız. Oraya gidiyorum, epeyce dolaşmışım bacaklarımda derman kalmamış. Başka kurumdan arkadaşlar içeri davet ediyor, yoldaşın geleceğini söylüyorlar. Sonrasında 2 yoldaş geliyor.

Bu AVM'de bir eylemin ses getirebileceğini söyledim. Onlar da üstlerinde herhangi bir materyal olmadığını ve herkesin dağıldığını söylüyorlar. Bir süre sonra biz de ayrılıyor.

Bu sene de "Bakırköycüler"e inat 40'inci yılında şaniyla bir 1 Mayıs'ı da geride bırakıyoruz.

Bir kez daha Taksim Meydanı'nda...

Bu yıl 1 Mayıs OHAL koşullarında İstanbul'da ilk kez kutlanacaktı. Taksim, bir kez daha çatışmanın ortasında ve hedefindeydi. Devlet yığınak yaptı günler öncesinden. Bariyerleri, polis araç-gereçleri ve 10 bini aşkın polisi yığıldı Taksim'e açılan her yere. Yetmedi, vapur, metro, otobüs, taksilerin girişlerini kestiler. "Taksim'de kuş uçurtmadık" demeyi büyüklük sayıyorlardı, ama her defasında bu geniş güvenlik önlemleri mutlaka bir yerlerden deliniyordu. Bizim de hedefimiz buydu.

Bir yoldaşla birlikte sabah kaldığımız yerden çıktık. Bir gün öncesinden Taksim'e geçip olasılıkları değerlendirmiş ve son şeklini vermiştik eylemimizin. 1 Mayıs faaliyetlerimizin son noktasını en iyi şekilde koymaya çalışacaktık. Nerelerin tutulacağı üzerine fikrimiz var, ama gerçekliği 1 Mayıs sabahı görüyorsunuz ve planlar da değişebiliyor. Amacımız, meydanın en yakınına gidebilmek ve pankartımızı açıp, sloganları onların yüzlerine haykarmak.

Bomonti'den Harbiye'ye çıkabiliriz diye oraya yö-neldik sabah 7.30 gibi. Bomonti'de polislerin sokakları kestiğini ve kimseyi bırakmadığını görüyoruz. Yalnızca çalışma belgesi olanlar girebiliyor. Buranın sıkıntılı olacağını anlayınca, Şişhane'ye geçiyoruz. Saat 8.30 gibi Tünel tarafından sokaklara giriyoruz, her sokak polis ve bariyerlerle kapalı.

Girmenin tüm yollarını zorlayacağız. Galatasaray'a

yakın bir yerden bariyere doğru yaklaşıyoruz. Burada 'işe gidenleri' alıyorlar içeriye. Ben de bir yeri göstererek "orada çalışıyoruz" diyorum, polis "ben buradan bakıyorum, geçin" diyor.

Açıkçası umduğumdan daha kolay oluyor. İlk etapta gösterdiğim yere yöneliyoruz. Tabi ki bu saatte ve 1 Mayıs günü orası açık değil. Ve sakince meydana doğru yürümeye başlıyoruz. Hiç durdurulmadan meydana girişine kadar geliyoruz. Tam meydana gireceğiz an, polis bırakmıyor. "Buradan geçiş yok" diyor. "Öbür taraftan çıkıp gideceğiz" diyoruz, ama olmuyor.

İstiklal Caddesi'nde o kadar 'güvenlik' içinde tur atmamız riskli olur. Eylemi burada başlatmak en doğrusu olacak. 15 metre geride sivil bir araç var. Arkasına geçip pankartı çıkartıyorum ve ucunu yoldaşa verip meydana doğru sloganlarımızla yöneliyoruz. '1 Mayıs

kızıldır kızıl kalacak', 'Taksim 1 Mayıs alanıdır'!

İki slogan ancak atabiliyoruz ve bizi yere yatırıp kelepçeliyorlar. Bir yandan da "bunlar nereden çıktı" diye birbirlerine soruyorlar. Yerde de slogan atıyoruz. Bizi

kaldırıp 20 metre ötedeki çevik kuvvet otobüsüne götürüyorlar. Slogan atmamamız için ağızımızı kapatıyorlar. Bir yandan da üzerimizi arıyorlar ve "nasıl

girdiniz buraya", "nereden geldiniz" diyorlar. "Nereden girdiysek girdik, eylemimizi yaptık, 1 Mayıs'ı kutlamaya geldik" diyorum.

Şaşkınlıkları yüzlerinden belli. O kadar güvenlik önlemine rağmen birilerinin içeriye girmiş olması, slogan atması dünyalarını başlarına yıktı. Bir yandan da telsizlerle sokak başlarında bekleyenlere talimat veriyorlar. Bizim binalardan birinden çıkmış olma ihtimalini dillendiriyorlar. Bir polis "bunlar cengaver, Bakırköy dururken buraya geliyorlar, sizin yüzünüzden burada bekliyoruz" diye bağırp duruyor. Ötekisi

biraz daha sakin "Bakırköy'e niye gitmiyorsunuz, orada izinliydi" diyor. Biz de "asıl 1 Mayıs alanı burası" diyoruz.

Biz polis arabasında beklerken gerici Hak-İş sendikası 'anma' yapıyor. Arabanın içinde yaklaşık 15 dakika bekliyoruz, sonra gözaltı minibüsüne alınıyorlar. İçeride Mücadele Birliği'nden, meydana pankart açtıkları için alınan iki kadın arkadaş da var. Onlar da bizden az önce alınmışlar. Eylemi başarmış olmanın coşkusu var yüzlerinde.

Bir müddet sonra bizi muayene için Gümüşsuyu'ndaki hastaneye götürüyorlar. Sonra Taksim polis merkezine. Akşam saatlerinde bırakılacağımız söyleniyor, gerçekten de o saatlerde serbest bırakılıyor.

Bu 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'na çıkan 4 kişi oldu. İki kişi biz, ikisi de Mücadele Birliği'nden. Birçok yerden zorlandı, ama daha pankartlar açılır açılmaz, slogan atılır atılmaz saldırıya geçtiler, gözaltılar oldu. Sonuçta Taksim'deki irade savaşında her zaman olduğu gibi, kazanan devrimciler oldu.

Kimi zaman iki kişi, kimi zaman binler, on binler... Önemli olan; gümbür gümbür patlayan sloganlarda, birkaç kişiyle açılan pankartlarda, milyonların coşkusu-nu taşıyabilmek ve sınıf kinimizi haykırabilmek...

Adana'da coşkulu 1 Mayıs

Adana'da 1 Mayıs, Uğur Mumcu Alanı'na yürümek üzere, saat 14.00 civarında Mimar Sinan Parkı'nda toplanma ile başladı. Saat 15.00 de iki kol halinde başlayan ve uzun süren yürüyüş boyunca sloganlar atıldı marşlar söylendi.

Aralarında Fatih Öktülmüş Kültür Evi'nin de bulunduğu kitle örgütleri, sendikalar, partiler ve devrimci dergiler, yürüyüş boyunca taleplerini haykırdılar. Alana ulaşıldığında kürsüden yapılan açılış konuşmasından sonra saygı duruşunda bulunuldu. Tertip Komitesi adına yapılan konuşmaların ardından ise halaylar çekildi.

Seyhan Belediyesinin müzik grubunun sahne almasıyla devam eden miting, Kurtalan Ekspres konseriyle son buldu.

Sıla Abalay katledildi

İstanbul-Küçükçekmece'de bir eve, gece yarısı yapılan baskında 18 yaşındaki bir genç kız katledildi.

Olay 6 Mayıs günü basına, "çatışma çıktı, polise ateş açıldı" olarak servis edildi. Avukat Oya Aslan ise, eve yapılan baskın sırasında çatışma çıkmadığını açıkladı. Aslan, komşuların bir gürültü duymadığını, çatışma yaşandığına dair mahallede bir tanıklık olmadığını anlattı. Basılan ev bir hücre evi değil, aile konutuydu. Saldırı sırasında evde bulunan ev sahibi baba-oğul gözaltına alındı, ev de yasalara aykırı biçimde mühürlendi.

Daha önce de birçok defa ev baskınları sırasında, özellikle özel hareketçilerin baskınları sırasında katledilen genç devrimciler olmuştu. Kimisini "galoş giyme" tartışması sırasında vurmuş, kimisini ise yine "çatışma çıktı" söylemi ile infaz etmişti.

Bu olayda da benzer bir durum olduğu açıktır. Avukat Oya Aslan'ın açıklamaları ve komşuların tanıklıkları, evde bir çatışma yaşanmadığını, devletin ev baskını sırasında Sıla Abalay'ı infaz ettiğini gösteriyor.

İsviçre’de 1 Mayıs

1 Mayıs coşkusuyla selamlar.

İsviçre’de 1 Mayıs coşkusuyla kutlandı. Zürich, Bern ve Basel illeri eylemlere evsahipliği yaptı. Basel’deki 1 Mayıs’ın hazırlıkları yaklaşık bir ay önceden başladı. İsviçreli devrimci-demokrat kurumlar biraraya gelerek, 1 Mayıs Platformu oluşturdu. İçinde PDD’nin de bulunduğu bu platform, 1 Mayıs hazırlıklarını yürüttü. Bin civarında afiş, çağrı ve pul yaygın biçimde yapıldı. Biz PDD olarak, aldığımız bölgenin her yanını afişlerimizle, pullarımızla donattık. Çağrı metinlerimizi dağıtırken coşkulu konuşmalar yaptık.

1 Mayıs sabahı, yürüyüşün başlama saati 10.30 olmasına karşın, biz platform olarak saat 9’da Messeplatz’daydık. Her yıl sendikalar ve sosyal-demokrat partiler önde, biz devrimci kurumlar arkada yürürdük. Bu 1 Mayıs’ta platform olarak en önde yürüme kararı almıştık. Bunu diğer kurumlara ilettik. Onların kabullenmeyeceği bir durumdu. “Biz de polis çağırırız” diye tehdit etmişler, bu tehditler yerel basına da yansımıştı. Bundan dolayı erkenden alanın ön kısmında flamalarımızla toplandık.

Saat 10 civarında sendikalar ve sosyal-demokratlar önden yürümemeze razı olacaklarını iletiler. Tabi bu bir lütf değildi. Sendikalar ve Basel kantonunda yer alan sosyal-demokrat partiler burada yaşayan halkın, işçilerin bir çok hak kayıplarında pay sahibiydiler. Yaşanan hak gasplarında onların da onayı ve suç ortaklığı vardı. Dahası polisi yürüyüş güzergahına çağırarak gibi bir pervasızlık da göstermişlerdi. Bu durumda, bizim tavizsiz tutumumuz karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar.

Miting yaklaşık 5 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Yürüyüş güzergahında, polis merkezinin karşısında kitle durdurularak, yaklaşık on metre genişliğinde bir pankart, bir apartmanın üzerine, orta bir yere ustaca asıldı. Pankart çalışanların hak kayıplarını içeriyordu. Yine yürüyüş güzergahında bulunan UBS bankası merkezi önünde duruldu ve bankanın girişinin üzerine büyük bir poster asıldı. Posterde başı zehir saçan bir kobra yılanı biçiminde, takım elbiseli-kravatlı biri resmedilmişti. Poster asılınca tüm kitleden sloganlar, alkışlar, zılgıtlar patladı. Yaşanan hak gasplarının sembolü olan bu binaya böyle bir resim asılması çok büyük bir sahiplenme yaratmıştı.

Coşkulu yürüyüşün sonucunda miting alanına vardığımızda sesler kısılmış, ancak coşku büyümüştü. Enternasyonal marşı başta olmak üzere devrim marşları söylendi. Sloganlarla emperyalist savaş, barbarlık, sömürü, işsizlik, Avrupa’da yükselen ırkçılık, Türkiye’deki referandum teşhir edildi, diktatörlüğün, sömürünün ve zulmün bitmesi için mücadelenin yükseltilmesi talepleri haykırıldı. Konuşmalarda da bu vurgular vardı ve ortak mücadelenin yükseltilmesi gerektiği anlatıldı.

Miting, sloganlarla, flamalarla, marşlarla tam bir coşku seli olmuştu. Bu coşku her şeyi geride bıraktı. Biz de DSB ve PDD flamalarımızla bu selin içindeki yerimizi almıştık.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın 1 Mayıs!

Kurtulup Devrimde Sosyalizmde!

İsviçre PDD

Fransa’da çatışmalı 1 Mayıs

Fransa’da 1 Mayıs, bir yandan ikinci turu 7 Mayıs’ta yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimlerinin politik ortamında, diğer yandan, 2016’ya damgasını vuran işçi direnişlerinin etkisinde gerçekleşti. Bu tabloda, 1 Mayıs’a sokak çatışmaları damgasını vurdu.

2002 yılında baba Le Pen

ile Jacques Chirac’ın ikinci tura

kalmayı üzerine sendika konfederasyonları, faşizme duyulan tepkiyle, milyonlarca işçiyle 1 Mayıs eylemi gerçekleştirmişti. Bu 1 Mayıs’ta da, 7 büyük işçi konfederasyonu, benzer bir 1 Mayıs eylemi düzenlemek için harekete geçti. Ancak Paris’in en büyük iki işçi konfederasyonu olan CGT ile CFDT arasında yürüyüşün sloganı konusunda anlaşmazlık çıktı. CFDT “Le Pen’e karşı Macron’u destekle” sloganını öne çıkarınca, hiçbir aday desteklemeden sadece “Le Pen’e karşı yürüyüş” adını öneren CGT’nin yürüyüşleri ayrıştı, diğer sendikalar da ikiye bölündü.

CGT’nin yürüyüşü sırasında, faşist aday Le Pen’i protesto eden gençler polislerle çatıştı. Polisin saldırıları karşısında, gençler de taş, sopa ve Molotof kokteyli ile kendilerini savundular.

CFDT’nin 1 Mayıs yürüyüşünü Macron’a destek yürüyüşüne çevirme çabası, işçilerin ve gençlerin tepkisini çekti. 2015 yılı sonlarından itibaren gündeme getirilen yeni iş yasası, işçilerin kazanılmış haklarına karşı büyük bir saldırı içeriyordu. Yıllardır hak gasplarına karşı kitlelerin biriken öfkesi, bu yasa karşısında patladı. Günler süren genel grevler, meydan işgalleri, boykotlar vb. ile, kitleler bu yasaya olan tepkilerini ortaya koydular. Ve bu yasanın mimarlarından biri de, ekonomi bakanı olan Macron’du.

Bugün Le Pen’in ırkçı kimliği kitlelerin büyük tepkisini çekiyor. Ancak Macron da, gerçekte kitlelerin onay verdiği bir aday değil. Bu yüzden 1 Mayıs yürüyüşü, her iki adaya karşı, işçi ve emekçilerin daha iyi bir yaşam talepleri üzerinden gerçekleştirildi. Ve kitlelerin tepkisi, polisin saldırıları karşısında direniş olarak kendisini gösterdi.

1 Mayıs’ta Taksim’e çağrı yapan PDD imzalı afiş, ozalit ve stickerlar, emekçi mahallelere ve merkezi yerlere yaygın olarak yapıştırıldı. “1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanına” başlıklı bildiriler yoğun biçimde dağıtıldı. “1 Mayıs’ta Taksim’e!” kararlılığımız kitlelere duyuruldu.

İşçi ve emekçiler TİS SÜRECİNE HAZIRLANMALI

İşçi sınıfı açısından önümüzdeki aylar hareketli geçecek. Hem kamuda hem de özel sektörde bir çok işkolunda 2017 yılında bağitlanması gereken TİS süreci başladı.

320 bin dolayında kamu işçisi ile devlet arasındaki sözleşme; 3 milyon kamu emekçisi ile hükümet arasında geçecek sözleşme; 150 bin dolayında işçiyi kapsayan -içinde önemli otomotiv fabrikalarının olduğu- metal işkolunda, Türk Metal, Birleşik Metal-iş ve Çelik-iş sendikalarıyla MESS arasında yapılacak sözleşme; Lastik-iş sendikası ile lastik fabrikalarının patronları arasındaki sözleşme; Petkim'de Petrol-iş sendikası arasındaki sözleşme ve Kristal-iş sendikası ile Şişecam patronu arasında görüşülecek sözleşme...

Hepsi bu yıl içerisinde bağitlanması gereken sözleşmelerdir. Her iki tarafı da zorlu bir mücadele dönemi bekliyor.

TİS'in anlamı ve önemi

Azami kar getirisi üzerine üretimin yapıldığı kapitalist sistemde, patronlar azami kar elde etmek için işçinin işgücünü satın almak, işçiler ise yaşamak için işgücünü patronlara satmak zorundadır. Kurulan bu ilişkide patronlar, yani burjuvazi azami karını, işçiler ise ücretlerini artırmak isterler.

Azami kar daha fazla artı değer sömürsü demektir. **Üretim süreci içerisinde patronlar, daha fazla artı değer sömürsü için, işçinin gerçek ücret kısmını sürekli düşürmeye artı değer kısmını ise büyümeye çalışır.** İşçiler de açlık sınırında yaşamamak ve yaşam koşullarını iyileştirmek için gerçek ücretlerini artırmanın mücadelesini verirler.

Zorunlu bir araya gelen iki taraf, daha ilk buluşmasında başta ücret olmak üzere karşılıklı mücadele içerisine girerler. Tek tek işçiler üzerinde yürüyen mücadele, zaman içinde çeşitli örgütlenmeler üzerinden yürümüşür. Devlet aracını da elinde bulunduran burjuvazi, işçileri daha fazla baskı ve sömürüye tabi tutar. İşçiler, ağır çalışma koşullarına ve baskılara karşı kendi örgütleri sendikalarda örgütlenerek, burjuvaziye karşı mücadelesini yürütür. Bu mücadele sürekli devam eder.

TİS süreci, bu mücadelenin önemli bir parçasıdır. Yapılan görüşmelerde bir anlaşmaya varılsa da, bu geçici bir "barış" sürecidir. Çünkü **her iki sınıf zorunlu bir araya gelseler de çıkarları birbirine zıttır, uzlaşmaz sınıflardır.**

Artan baskılar ve TİS

AKP hükümeti işbaşına geldiğinden beri gerçek

TİS dönemleri işçilerin kendi talepleriyle sorunlarıyla en çok ilgilendikleri dönemlerden biridir. Bu süreç iyi değerlendirilmeli, işçiler sürecin basit unsurları değil, öznesi olmalıdır.

Tabanın sürece katılması, taleplerin kazanılmasını getirdiği gibi, patronların ve hükümetin kara propagandasını da boşa çıkarır. İşbirlikçi sendikacıların TİS'i satmasını engeller.

ücretleri sürekli düştü. İşsizlik ve iş cinayetleri arttı, esnek çalışma ve taşeron sistemi başlıca çalışma biçimi haline getirildi. İşçi ve emekçilerin en ufak hak arayışı işten atılma ve polis copu, gözaltı ile karşılandı, karşılanıyor.

OHAL sürecinde baskılar daha arttı. **Patronlar da OHAL'i fırsat bilerek ağır ve ucuz çalışma koşulları dayatıyorlar.** Zam dönemi geldiğinde, işçiye "OHAL var, zam yok" diyorlar. TİS sürecinde de hem hükümet hem de patronlar, OHAL tehdidini ileri süreceklerdir.

Diğer yandan ekonomik krizi işçilerin sırtına yıkmaya çalışacaklardır. **Her TİS döneminde olduğu gibi, "ekonominin durumu işçilerin taleplerini karşılamaya el vermiyor" diyeceklerdir.** Sanki ekonomiyi işçiler krize sokmuş gibi...

Evet bir ekonomik kriz yaşanıyor. Bu krizi yaratan da kapitalist sistem ve azami kara doymak bilmeyen bu sistemin yürütücüsü tekeli burjuvazidir. Krizi fırsata çeviren tekeli burjuvazi karlarına kar katmaya devam ediyor. Kaynaklar, emperyalist savaşın taşeronluğuna aktarılırken; tekeli burjuvaziye peşkeş çekilirken krizin lafı edilmiyor. Ama işçi ve emekçilere gelince, "kriz var" denilerek, faturası onlara yüklenmeye çalışılıyor.

Bütün bu baskılara, işten atma ve tutuklamalara rağmen, işçi ve emekçilerin eylemleri artarak devam ediyor. KHK'larla ihraç edilen akademisyenler, kamu emekçileri, sesiz sedasız evine çekilmediler. İstanbul, Ankara, Malatya vb bazı illerde neredeyse her gün gözaltına alınmalarına rağmen kamu emekçileri merkezi yerlerde direnişlerini sürdürüyor. Keza işten atılan veya ücretleri verilmeyen işçiler de çeşitli biçimlerde direniyorlar.

Bu direnişlerin çoğu kazanımla sonuçlandı. Geçtiğimiz aylarda Birleşik Metal-iş üyesi işçilerin

grev yasağına yine grevle karşılık vermeleri, önemli bir aşama olarak kaydedilmelidir.

Taban sürece dahil edilmeli TİS döneminde aşılması gereken diğer bir sorun da, işçileri temsilen masaya oturacak işbirlikçi sendika bürokrasisidir.

TİS dönemleri işçilerin kendi talepleriyle sorunlarıyla en çok ilgilendikleri dönemlerden biridir. Bu süreç iyi değerlendirilmeli, işçiler sürecin basit unsurları değil, öznesi olmalıdır. Tabaanın sürece katılması, taleplerin kazanılmasını getirdiği gibi, patronların ve hükümetin kara propagandasını da boşa çıkarır. İşbirlikçi sendikacıların TİS'i satmasını engeller.

O halde **vakit geçirmeden tabanın en geniş katılımını sağlayacak TİS komiteleri oluşturulmalıdır.** Bu komite-

ler, işçiler tarafından seçilmeli ve sözleşme taslağı işçilerle birlikte hazırlanmalıdır. Görüşmelere temsilciler de katılmalı, oturumların her aşamasını işçilere aktarmalı ve onların onayını almadan sözleşmenin imzalanmasına izin vermemelidir.

Bu süreçte "bekleyip görelim" demek, kaybettirir. Kazanımı getirecek olan, uyarı eylemlerinin örgütlenmesidir. **Yapılacak eylemler, işçiler arasında örgütlülüğü sağlamlaştırdığı gibi, patronlara ve hükümete "taleplerimiz kabul edilmezse daha militan eylemler devreye sokarız" uyarısı anlamına gelecektir.** Böyle bir hareketlilik içerisinde grev hazırlığı ve yasaklamaya karşı fiili eylem sürecine de hazırlanılmalıdır.

Talepler ne olmalıdır

TİS süreçlerinde daha çok ücretler konuşulur. Bir yanıyla doğaldır da bu. Çünkü düşük ücret politikası, işçilerin yaşam koşullarını iyice zorlaştırıyor. Ücretler, yükselen döviz ve enflasyon karşısında giderek erimiştir. **İşçiler insanca yaşanacak bir ücret talep etmeli, enflasyon üzerinde artış şeklinde gelecek öneriyi geri çevirerek saat üzerinden artışı istemelidir.**

Ücretler kadar sosyal haklar da önemlidir. Sosyal haklar ve iş güvencesi yoksa, ücret artışının fazla bir anlamı kalmaz. Sigorta primi tam ödenmiyorsa, ikramiyeler yoksa, ücret erimiş olur. Veya iş güvencesinden yoksunluk, her an işsiz kalma tehlikesi altında ücret artışının bir anlamı kalmaz. Ayrıca işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs ve Dünya Emekçi Kadınlar Günü olan 8 Mart gibi anlamlı günlerin (sadece kamuda değil özel işyerlerinde de) ücretli izin sayılması yer almalıdır.

Esnek çalışma biçimleri ve taşeron sistemi, işçi ve emekçilere en büyük saldırılardan biridir. Neredeyse esnek çalışma biçimlerinin girmedığı, taşeron sisteminin uygulanmadığı işletme işyeri kalmadı. Başta metal olmak üzere bazı sektörlerde patronlar, “ya esnek çalışma ya da ücretlerde ve sosyal haklarda kırpıntı” şeklinde dayatmalarla geliyor. İşbirlikçi sendikacılar da “esnek çalışma biçimlerini kabul etmedik” diyerek, TİS’leri satmanın kılıfı yapıyorlar.

Esnek çalışma biçimlerinin ve taşeron sisteminin kaldırılması, taşeron işçiye kadro verilmesi, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması, alınmayan önlemlere karşı cezai hükümlerin konması, taslakta mutlaka yer almalıdır. Bu talepler geçmiş yıllara göre daha karalılıkla savunulmalıdır. Ayrıca OHAL’in kaldırılması, KHK’lerle haksız yere ihraç edilen akademisyenlerin, kamu emekçilerinin işine geri alınması, bugün yer alması gereken taleplerdir.

Grev yasağı grevle kalkar

AKP hükümeti iş başına geldiğinden bu yana grevleri “erteleme” adı altında yasakladı. Son aylarda Birleşik Metal-İş üyelerinin EMİS işyerlerinde uyguladığı grev ve Akbank’ta Banka ve Sigorta İşçileri Sendikası (BANKSİS) üyelerinin grevi de yasaklandı.

Akbank grevinin yasaklanmasında “milli güvenlik ve genel sağlık” gerekçesine bile gerek duymadılar. Bu grev, açıkça ekonomik nedenlerle ertelendi. Hükümetler, özünde ekonomik nedenlerle, ama söylemde “milli güvenlik ve genel sağlık” gerekçesini kullanarak neredeyse bütün grevleri yasakladılar. Ama artık bu bahanenin arkasına saklanma gereği duymuyorlar. 22 Kasım 2016’da OHAL KHK’si ile 6356 sayılı yasada yapılan değişiklikle, bankacılıkta ekonomik nedenlerle grev ertelemenin önü açıldı.

Daha başlamayan bir grevi, “milli güvenliğe tehdit oluşturur” veya “ekonomik istikrarsızlık yaratır” gerekçeleriyle yasaklamak, işçilerle dalga geçmektir. AKP hükümeti ve patronlar, bu yasaklama cesaretini başta işbirlikçi sendikacılar olmak üzere işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden almaktadır. Ama bu çember, yine fiili grevle kırılacaktır. Birleşik Metal-İş üyeleri yürünmesi gereken yolu gösterdiler. Sıra TİS sürecine girecek işçilerdedir.

Bu yıl içerisinde farklı işkollarında TİS sürecinin yaşanması, birleşik mücadelenin zeminini her zamankinden fazla elverişli kılıyor. **Devrimci ve öncü işçiler, işbirlikçi sendikacıların geriye çeken tutumlarına ve TİS’leri satmasına izin vermemeli, inisiyatif eline alıp birleşik mücadeleyi örgütlemelidir.** Grevin yasaklanmalarına karşı bugünden hazırlık yapılmalı, yasaklanmaya karşı fiili grev devreye sokulmalıdır.

Günde 5 emekçi ölüyor

Merkezi Cenevre’de bulunan Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) verilerine göre, Türkiye, El Salvador ve Cezayir’in ardından işçi ölümlerinde dünyada üçüncü sırada. Türkiye’de sadece son 9 ayda 1414 işçi öldü. Türkiye’de işçi ölüm ortalaması günlük 5’i buluyor. Egemenlerin demokrasi, hukuk, özgürlükler ve Kürt düşmanlığı ile emek düşmanlığı atbaşı gidiyor. Daha fazla kar pahasına binlerce işçi ölüyor. Ne hükümet bu konuda bir şey yapıyor; ne burjuva muhalefet ve burjuva basın sorunu gündeme taşıyor. Son yıllarda İşçi Sağlığı ve Güvenliği Meclisi (İSİG) kendi olanakları ölçüsünde iş cinayetlerini ve katledilen işçileri kaydediyor ve her ay kamuoyu ile paylaşarak bu konuda duyarlılığı arttırmaya çalışıyor.

Sonuçta her gün ortalama 5 işçi ölmeye devam ediyor... OHAL ile birlikte bu sayının giderek daha da arttığı görülüyor.

Atılan kamu emekçilerinin direnişi sürüyor

OHAL ilanından sonra Kanun Hükmünde Kararname ile ihraç edilen kamu çalışanlarından akademisyen Nuriye Gülmen ve öğretmen Semih Özakça’nın direnişi, açlık greviyle sürüyor. Dergimizin yayına girdiği sırada açlık grevi 60’lı günlere girmişti.

Ankara Yüksel Caddesi’nde atıldıkları günden bu yana üzerlerinde “işimizi geri istiyoruz” önlükleri ile yaklaşık 5 aydır oturan ve neredeyse her gün gözaltına alınan kamu emekçilerinin direnişleri sürüyor. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça’nın yanı sıra öğretmen Acun Karadağ, Esra Özkan Özakça, Mehmet Dersulu ve sosyolog Veli Salıçık da bulunuyor.

İçerde ve dışarda birçok kurumun destek verdiği direniş, polisin şiddetine rağmen devam ediyor. Direnişçiler yaptıkları açıklamada, işlerine geri dönene kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler.

“FETÖ” soruşturması adı altında yüzünü aşkın kamu emekçisi işinden atıldı. Direnen emekçiler başta olmak üzere, atılan devrimci,-demokrat kamu çalışanlarına işleri geri iade edilmelidir.

Berkin Elvan davası başladı

Haziran direnişi sırasında polisin gaz fişeği ile vurularak öldürülen 15 yaşındaki Berkin Elvan davasının ilk duruşması 6 Nisan’da başladı. Ölümünün ardından yaklaşık 4 yıl geçtikten sonra açılan davada, tek sanık olan polis de tutuksuz yargılanıyordu. Halen Van’da görev yapan katil polis duruşmaya gelmedi, Ses ve Görüntü Bilişim Sistemi (SEGBİS) ile katıldı. Van’daki aile avukatları, polisin gözlük ve takma olduğunu düşündükleri bir bıyıkla olduğunu belirttiler.

Avukatlar ve Berkin’in ailesi sanığın duruşma salonuna getirilmesini istediler. Avukatların polisi tutuklama talebi, mahkeme tarafından reddedildi. Ve sonraki duruşma 6 Temmuz’a atıldı.

Bir çok ilin baro başkanlarının ve Alevi örgütlerinin duruşmaya katılma talebi de reddedildi.

Berkin Elvan’ın annesi Gülsüm Elvan “Benim çocuğumu Recep Tayyip Erdoğan öldürttü. Tehdit ediliyorum hala... Bu ülkeye siz adalet getirmedığınız sürece daha nice Berkinler öldürülür, daha çok çocuklarımız gider” dedi. Baba Sami Elvan da “Adalet var mı, dört yıldır bunu arıyorum. En küçüğünden en büyük rütbesine kadar, herkesin yargılanmasını istiyorum” dedi.

Referandumdan 1 Mayıs’a ZAFER SOKAKTA KAZANILIR!

şekilde sayılacağı, onlara mutlaka sahip çıkılacağı sözleri vermek, kendini tamamen burjuva ideolojisine kaptırmak değil de neydi?

Burjuva seçimlerinde asla böyle bir garanti verilemeyeceğini, önceki seçimlerde tüm önlemlere rağmen yapılan hileleri döne döne hatırlattık. Ama “sandık müşahitleri” veya “hayır ve ötesi” gibi oluşumlarla bu hileleri altedeceklerine öylesine emindiler ki, **bu sistemde hilesiz seçim olmayacağı gerçeğinden bihaber davrandılar.** Kaldı ki AKP dönemi bunun ayyuka çıktığı bir dönem olmuş, sıradan insanlar bile bu gerçeğin farkına varmıştı.

Gelenek noktada AKP’nin 16 yıldır işbaşında olduğu, devletin tüm kademelerinde kadrolaştığı, yargıyı kendine göre düzenlediği düşünülürse, sandıktan istediği sonucu çıkaracağı, aksi durumda seçime gitmeyeceği veya sabote edeceği belliydi.

Bunlardan dolayı **ilkesel olarak referandum**

komisyonları da dahil) katılmaması, en mantiki ve tutarlı olanıydı. Fakat CHP, kendisi için hayati olan bir konuda bile bu tutarlılığı göstermedi.

HDP’nin durumu ise zaten karışık. **Öcalan’ın bazı kırıntılar karşılığında başkanlığa evet dediği biliniyordu. O yüzden HDP, “hayır” oyu vereceğini açıkladığı zaman bile güven vermedi.**

Bizim asıl üzerinde duracağımız, kendine “devrimci”, “sosyalist” diyen kesimlerin politikalarıdır. Fakat bu kesimlerin **başta HDP olmak üzere bu partilerden ne denli etkilendikleri bilinmektedir. Yıllardır “faşizmin koltuk değneği” olarak tanımlanan CHP’den bile medet umar hale gelmişlerdir.** Dolayısıyla referandum taktikleri bu partilerden farklı olmamıştır. **Her ne kadar “bizim ‘hayır’ımız farklı” deseler de, ne propaganda düzeyinde ne de pratikte bir farklılık görülmemiştir.** Sadece referandum öncesi değil, referandum günü ve sonrasında da bu durum su yüzüne vurmuştur. Geriye “kitlelerle bağ kurma” argümanını kalır ki, yanlış politika ile kurulan bağların nasıl olacağı bellidir. Ayrıca taktikler her zaman aslını güçlendirmiştir. **Devrimci yapıların reformist politikalara angaje olması, sadece ve sadece reformizme, ona bağlı olarak burjuvaziye kan taşımasıdır.**

Üstelik bu kulvara yeni girilmedi. 2000’li yılların başından itibaren artan bir şekilde parlamentarist hayaller yayıldı, HDP-HDK ile de zirve yaptı. Her aşamada adım adım gerileyen çizgi, anayasa referandumu gibi bir konuda en temel gerçekleri unutturdu. **Sadece ML doğruları unutmakla kalmadılar, AKP ve Erdoğan’ın referandum sürecinde neler yapabileceğini; CHP gibi burjuva partilerin “düzenin bekası” için kitleyi rahatlıkla yüzüstü bırakacağını göremez hale geldiler.** Kısacası hem ilkesel, hem siyasal hem de taktiksel yönden kaybettiler.

Politika ve taktikler somut gerçekler üzerinden belirlenir

Anayasa referandumu, hazırlanışı, komisyonlarda ele alınışı, meclisten geçirilme biçimi vb. her aşaması hukuk-kural tanımazlık içinde ve tam bir dayatmayla gerçekleşti. Şantaj, tehdit, hile, kimi yerde şiddet, her yolun mübah olduğu bir keşmekeşlikle geçirildi.

Böyle bir referanduma katılmak, ona meşruiyet kazandırmaktan başka bir anlam taşımazdı.

Ayrıca **anayasalar her zaman fiilen gerçekleştiren duruma yasallık kazandıran metinler olmuştur. Bu sistemde kitleleri buna dahil etmenin yolu da “referandum”dur.** AKP’nin yaptığı da buydu. Üstelik Erdoğan’ın kaybedeceği seçime girmedığı, bunu da seçim hilelerine borçlu olduğu kimse için sır değildi.

Bütün bu gerçekler ortadayken, kitleleri sandığa çağırmak; dahası oyların güvenli bir

Anayasa referandumu ve arkasından 1 Mayıs ile oldukça önemli günler yaşadık. Her ikisinde de bir yanda düzen-içi çözümleri arayışları ve güç karşısında boyuneğış; diğer yanda ise, meşru mücadele hattı ve kendine güvenle hareket etme vardı. Yani reformist-teslimiyetçi çizgi ile devrimci-mücadeleci çizgi bir kez daha karşı karşıyaydı.

Bu iki çizgi arasında salınıp duranlar da çoktu. Özellikle **referandum sürecinde baskın olan reformizmdi. Devrimci kesimleri bile içine alan “hayırcı cephe” kitlelerin sandığa gitmesi ile “başkanlık-sultanlık” rejimine geçişi durduracaklarını sandılar.** CHP’nin peşine takılarak, sandığa atılan oylarla AKP’nin yenilebileceği yanılsamasını geniş kitlelerin bilincine boca ettiler. Bunda başarılı da oldular. Referanduma katılım oranının yüzde 87.5 ile rekor kırmayı, boşuna değildi.

Fakat söylediklerinin aksine, bu yüksek katılım sandıktan “evet” çıkmasını engelleyemedi. Çünkü AKP, seçim hilelerini ona göre ayarlamış ve yasa-kural tanımadığını bir kez daha ortaya koymuştu.

Referandum öncesi düşünülen yanılgılar

Bir savaşı kazanmak da kaybetmek de, öncesinde belirlenen hedeflere, yapılan planlara ve hazırlık derecesine bağlıdır. Savaş ilkin kafada kazanılır. Yani tam bir bilinç açıklığı ile doğru politikaların saptanmış olması gerekir. Ardından buna uygun bir planlama ve hazırlık olmalıdır. “Yığınakta yapılan hata”ların savaşlardaki yenilgilerde belirleyici olduğu defalarca kanıtlanmıştır.

Referandum sürecine, savaşın bu temel doğruları ile bakarsak, hatalar zincirinin referandum öncesi başladığını görürüz. Bu, burjuva muhalefet açısından olduğu kadar; bir çok devrimci hareket açısından da böyledir.

Burjuva muhalefet en başta parlamentoda doğru bir politik hat izlemediği için yenildi. O dönemde yazdığımız gibi, **CHP ve HDP sözkonusu anayasa değişiklikleri meclise geldiğinde, oylamalara katılmayıp meclisi terkedebilirlerdi.** Bu durum anayasa gibi temel bir konunun mecliste oylanmasını zora sokabilirdi. Oylansa bile AKP ve MHP’nin Bahçeli kanadının başbaşa kalarak geçirdiği yasaların meşruiyeti, daha o zamandan tartışmalı hale gelirdi. Ama **daha önemlisi, parlamentodan itibaren ciddi bir karşı çıkış ve mücadele hattı oluştururdu.** CHP ve HDP mecliseki oylamaya katılmakla kalmadılar, **anayasa değişikliği için “gizli oy” zorunlu olduğu halde, AKP’lilerin “açık oy” kullanmasını protesto edip meclisi terketmediler.** Oysa sadece “meclis iç tüzüğüne uyulması” talebiyle parlamentoyu boykot edebilir ve AKP’nin hukuk-kural tanımaz pervasızlığını, o aşamada frenleyebilirlerdi.

Kaldı ki CHP bu değişikliğe “esastan” karşı çıkıyordu. Bunun bir rejim değişikliği olduğunu, Cumhuriyet’i yıkmayı hedeflediğini, buna izin vermeyeceklerini söylüyordu. **Kendini “Cumhuriyet’in sahibi” gören bir parti olarak, böyle bir değişikliğe hiç bir aşamada (meclis**

“hayır cephesi” kurup kitleleri sandığa çağırmak yerine, “bu dayatmayı tanımıyoruz” denseydi, en azından “referandum iptal edilsin” talebi güçlü bir şekilde yükseltileseydi ve kitleler bu doğrultuda seferber edilseydi, sonuç farklı olabilirdi. Olmasa bile, devrimcilerin haklılığı ortaya çıkar ve referandum sonrasındaki gelişmeler bugünden çok başka şekillenirdi.

Aynı şekilde **referandum süreci kitlesel gösterilerle militan eylemlerle geçirilseydi, kitlelerin ruh hali farklılaşacak, sokakta kazananların sandıkta kazanması çok daha mümkün olacaktı.**

Referandum sonrası
Referandum öncesi yapılan yanlışlar, referandum günü ve sonrasında da devam etti.

Referandum günü herşey “sandıklara sahip çıkmak” üzerine kurulmuştu. Bu da düzen-içi düşünüş tarzının o güne yansımasıydı. Halbuki günler öncesinden gerici güçlerin, mafya bozuntularının tehditleri arş-alaya çıkmıştı. Dahası 15 Temmuz sonrası yapılanlar ortadaydı. **Hem para-militer gruplar, hem de polis-asker resmi güçlerin saldırısına karşı hazırlıklı olmak gerekiyordu. Bunun da yolu, sokağa hakim olmaktan geçiyordu.** Özellikle emekçi semtlerde oluşan “birlikler” bu yönde kararlar almalı, referandum günü ve sonrasında her tür saldırıya karşı organize olunmalıydı.

Yeraldığımız platformlarda ve faaliyetimizin sürdüğü bölgelerde referandum öncesi bu konuyu gündeme getirdik. Referandum günü yapılması gerekenler dışında, “evet” ya da “hayır” çıkması durumunda nasıl bir yol izlenmesi gerektiğine dair önerilerimiz oldu.

Ne var ki, **kitleleri cansiperane sandığa çağırınların bu konuda bir planları olmadığını gördük. Hileyle de olsa “evet” çıkma olasılığını hiç düşünmüyorlar; “hayır” çıkması durumunda ise, kitleyi daha ileriye çekecek talep ve yöntemler üzerine kafa yormuyorlardı.** Onlar için önemli olan sandıktan “hayır” çıkmasıydı, gerisi sonra düşünülürdü. Yani tam bir kendiliğindencilik hakimdi.

Oysa “hayır” kadar “evet” olasılığına karşı da hazırlıklı olmak ve her iki duruma göre politika belirlemek gerekiyordu. “Evet” çıktığında “tanımıyoruz” diyerek; “Hayır” çıktığında “hükümet istifa” sloganlarıyla, ama her iki durumda da sokağa çıkılmalı; resmi-sivil saldırıları önleyecek bir dayanım içinde olunmalıydı.

Ne yazık ki, “bizim ‘hayır’ımız farklı” diyen devrimci kesimler bile, referandum sonrası için böyle bir hazırlığın içine girmediler. Hatta “kitlelerin sokağa çıkacağına inanıyor musunuz” diyerek, kitleye güvensizliklerini ifade ettiler. Mesele, kitlelerin neye ne kadar hazır olduğu değil, öncülerin kitleye hangi hedefleri göstereceği ve nelere hazırlaması gerektiğiymi.

Kaldı ki, **“kitleler hazır değil” sözü, çoğu kez kendi hazırlıksızlığını örtmenin ya da mücadeleyi geriye çekmenin kılıfı olmuştu.** Bugüne dek uzlaşmacı sendikacılardan, burjuva politikacılardan duyduğumuz bu ve benzeri sözleri, şimdi devrimcilerden duymak çarpıcıydı.

Bunun siyasi litaratürdeki adı “kitle kuyrukçuluğu”dur. “Kitleler hazırsa harekete geçilir, değilse beklenir” anlayışı, öncülük değil, artçılıktır. Nitekim referandum sonrası kitleler sokağa çıkarak, asıl hazır olmayanın “öncü”ler olduğunu bir kez daha gösterdi.

Referandum taktiği nasil reformist bakışağısıyla sistemin işleyişine uygun şekilde belirlendiyse, referandum günü ve sonrası da aynı bakışağısıyla hareket edildi. Onun içindir ki, mühürsüz oy pusulalarına mühürler basılırken, sadece cep telefonu ile görüntüleyip, “yasadışı bir işlem yapıyorsunuz” demekle yetinen bir kaydedicilik yapıldı. **Hemen müdahale edip engelleyen, sorunu başlamadan çözen bir koparıcılık olmayınca, Erdoğan’ın deyimiyle “atı alan Üsküdar’ı geçti.”** Yani sandıkta da militan, mücadeleci bir ruh gerekiyordu. Her aşamadaki yanlışlar ve eksikler, bu sonucu doğurdu.

Kitleler yüzüstü bırakıldı

16 Nisan akşamı ilk sonuçlar açıklandığında “evet”lerin yüzde 60’ların üzerinde görünmesi ile, tam bir şok ve bir çöküş yaşandı. Ama **sadece kitleler değil, onları sandığa çağırınlar da aynı durumdaydı. Oysa hileli sonuçlar açıklanır açıklanmaz “tanımıyoruz” diyerek, kitleleri o akşam sokağa dökmek gerekiyordu.** Tepkiler zamanında ve doğru hedeflere yöneldiğinde sonuç alınabilirdi. Ama bunun için önceden hazırlıklı olmak gerekiyordu.

CHP’nin sonuçlarla ilgili ilk tepkisi saatler sonra geldi. HDP daha da gecikti. “Hayır”cı diğer kesimler de o akşam kitleyi sokağa çağırmadı. Sonuçta seçimlerde kritik olan o saatler kaçırıldı. Ardından Kılıçdaroğlu’nun “sade suya tirit” açıklaması, CHP’nin bir kez daha kitleleri yüzüstü bıraktığını ortaya koyuyordu.

Daha ilk anda “bu sonuçları tanımıyoruz” diyerek, “hayır”cı milletvekilleri YSK önüne gitseydi ve kitleye bu yönde çağrı yapsalardı, tabi ki sonuçların değişme ihtimali vardı. Ya da Kılıçdaroğlu, “sonuçları protesto ediyorum” diyerek Taksim’de oturma eylemi başlatsaydı, milyonlarca kişi o akşam Taksim’e akardı. Böyle bir çağrı olmadığı halde Taksim’in hemen trafiğe kapatılması, bu korkunun ifadesiydi.

Gelen tepkiler üzerine Kılıçdaroğlu şimdi diyor ki, *“o akşam sokaklarda eli silahlı insanlar vardı, kitleyi sokağa çağırıyordım kan dökülecekti!”* Laf-ı güzaf!

Bu AKP’nin kitleler üzerinde yaratmak istediği korkuya ortak olmak, onun deşirmenine su taşımaktır. **Sokaklarda para-militer gerici güçler terör estiriyorsa, onların üzerine gitmek gerekir. Bu faşist-gerici çetelerin varlığını kabulle-nip korkup sinilecekse, hiçbir zaman farklı bir ses çıkarılamaz.**

Aynı Kılıçdaroğlu, referandumdan bir gün önce 15 Nisan akşamı bir televizyon kanalında “hayır” çıkacağından emin bir şekilde “*tüm teşkilatlarımıza bir genelge gönderdik, ‘hayır’ çıktığında gösteri yapılmayacak*” diyebiliyordu. Yani AKP’lileri kızdırmamak adına “hayır” çıkması durumunda sevinç gösterilerini yasaklarken; “evet” çıktığında tepkilerin sokağa dökülmesini engelliyordu.

Her halükarda kitleler bastırılıyor, “hukuk mücadelesi” adı altında sistem içinde tutuluyor ve böylece tepkiler eritiliyordu. **CHP’nin bu bastırma girişimine rağmen kitleler sokağa çıktı. Ancak eylemler, en fazla bir hafta içinde sönümlendi.** Seçimlere yönelik itirazlar kabul edilene kadar eylemleri sürdürmek, YSK önlerine çadır kurup oturmak gerekiyordu. Hiç değilse eylemleri 1 Mayıs’a kadar uzatıp, 1 Mayıs’la güçlendirmek ve oradan alınan hızla yeniden alevlendirmek mümkündü. Fakat başından itibaren reformist hayallerle kapılıp CHP-HDP yörüngesinde hareket edildiği için, sonrasında onlardan bağımsız bir çizgi izlenemedi.

Yukarıda belirttiğimiz gibi bu durum referanduma özgü de değildi. **Yıllardır parlamentoya bağlanan umutların geldiği son noktaydı. HDK-HDP ile birlikte hızla eriyen temel devrimci değerler, giderek artan oranda düzen-içi çözümlere ve burjuva düşünüş tarzına evrilmişti.**

2017 1 Mayıs’ında DİSK, KESK, TTB ve TMMOB’tan oluşan “dörtlü”nün bu yıl Taksim’i hiç dile getirmeden Bakırköy’e razı olması, gelinek noktanın görülmesi bakımından öğreticidir. **DİSK Başkanı Kani Beko’nun İçişleri Bakanı ile görüşükten sonra “güvenlik herşeyden önce gelir” demesiyle, Kılıçdaroğlu’nun “kan akmasın diye kitleleri sokağa çağırmadım” sözleri tam bir uygunluk içindedir.**

Bunlar sözümona işçi sendikaları, kitle örgütleri ve partileridir. Ama hareket noktaları, işçi ve emekçiler, kitleler değil, devletin alacağı tutumdur. İşçi ve emekçilerin çıkarlarından önce, düzenin bozulmaması gelmektedir.

Sonuç yerine

Bu kadar teslimiyetçi politikalarla bırakalım düzeni değiştirmeyi, düzen-içi değişiklikler bile yapılamaz. AKP gibi gerici-faşist ve kitle desteğini büyük oranda kaybetmiş bir partiyle başedilemez. **Hiçbir yasa-kural tanımayan bir partiyle, sadece “hukuk” içinde kalarak mücadele edilemez.**

Daha referandumun üzerinden 15 gün geçmeden, 2019’daki seçimleri konuşmak, aday belirleme yarışına girmek ne demektir? Mesele sadece Baykal’ın kişisel çıkışından ibaret değildir. CHP yönetimi büyük oranda bu sonucu kabul etmiştir. Kendi içlerindeki muhalif sesleri bastırmaya çalışmaları da bu yüzdendir.

Ama görülmektedir ki, referandum sonrası sular durulmayacaktır. Hem CHP, hem de AKP’de iç karışıklıklar sürecektir, yeni partiler ortaya çıkacaktır. **Çünkü bu referandum, kitleler nezdinde meşru değildir ve kitlelerin sadece AKP’ye değil, CHP’ye de tepkisi artmaktadır.**

“Referandum iptal edilsin” talebi, bugünün de sloganı olmaya devam etmektedir. Öncesinde yapılmayanlar, hiç değilse bundan sonra yapılmalı; “referandum sonuçları tanımıyoruz”da ısrar edilmelidir. Hiçbir şey geçmiş değildir. 2019’a kadar bu köprünün altından çok sular akacaktır.

HDP, 1 Kasım seçimlerinden sonra “2019’a hazırlanacağız” demişti. O zaman da bu açıklamayı yanlış bulduğumuz belirtmiştik. Bu kendini tamamen düzenin kurallarına, seçim takvimine göre ayarlamaktı. Ne kitle hareketi, sınıf mücadelesi vardı, ne de emperyalist savaş ve burjuva klikler arası çekişme... Nitekim geçen sürede HDP eşbaşkanları dahil birçok milletvekilinin dokunulmazlıkları kaldırıldı, birçoğu hapse atıldı, belediyelere kayyum atandı, Kürt kentleri yerle bir edildi... **Değil 2019, 2017’ye kadar neler değişti ve daha neler değişecek...**

HDP ya da CHP gibi partilerin arabasına binilerek politika yapılmaz! Yapılanın adı da asla devrimci politika olmaz!

Referandumdan 1 Mayıs’a son yaşananlar, faşizme karşı en tutarlı mücadelenin komünistler ve gerçek devrimciler tarafından verileceğini bir kez daha gösterdi. Kitleler kendi deneyimleriyle eğitiliyor, reformizme bel bağlamamak gerektiğini görüyor. “Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır” şiarı, bu deneyimler üzerinden oluşmuştur.

Şimdi bu bilinç ve kararlılıkla sokağa çıkma zamanıdır!

PDD çalışanına gözaltı

Dergimiz çalışanı Gülümser Seyitcemaloğlu, 25 Nisan günü Pendik’te gözaltına alındı. Hakkında yakalama kararı olduğu gerekçesiyle, Pendik Karakolu’nda bir gece gözaltında tutulan Seyitcemaloğlu, bu haksız gözaltını protesto etmek için açlık grevi yaptı ve tutanakları imzalamadı. Ardından Terörle Mücadele ekibi tarafından 26 Nisan günü Gaziosmanpaşa adliyesine götürüldü.

Gözaltı kararının gerekçesi, 2012 ve 2013 yıllarında gerçekleştirilen 12 Mart Gazi anmalarında PDD flaması taşımak olarak açıklandı.

Dergimiz PDD, her ay düzenli olarak çıkan, bayilerde satılan yasal bir dergidir. PDD flaması taşımak, önlüğünü giymek, kortejinde yer almak suç değildir. Keza, yakın tarihimizin en önemli olaylarından biri olan ve her yıl binlerce insanın katıldığı Gazi anmalarına katılmak da suç değil, meşru bir eylemdir.

Dergimiz çalışanı Gülümser Seyitcemaloğlu bu içerikteki ifadesinin ardından, adli kontrol şartıyla, her hafta imza vermesi koşuluyla serbest bırakıldı.

Kutup Yıldızı Belgeseli, 12. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali’nde

Her yıl 1 Mayıs’ı izleyen hafta gerçekleştirilen Uluslararası İşçi Filmleri Festivali’nde, Kutup Yıldızı (ağacın köklerinden biri) belgeselinin 3 ayrı gösterimi yapıldı.

4 Mayıs günü ilk gösterim Kadıköy Nazım Hikmet Kültür Merkezi’nde gerçekleştirildi. İkinci gösterim 5 Mayıs günü Beyoğlu- Yeşilçam Sineması’ndaydı. Üçüncüsü ise 6 Mayıs günü Bahçelievler Halkevi’nde yapıldı.

5 Mayıs günü yapılan gösterimin ardından, belgeselin yönetmen ve editörüyle de söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşide, yönetmen Şaban Karabeli belgesel çekimi sırasında karşılaşılan sıkıntıları; dönemin koşulları nedeniyle Fatih ile ilgili yeterince fotoğraf, belge gibi materyalleri bulmanın zorluklarını anlattı. Fatih’i yeni tanıdığını ve çok etkilendiğini, bu çalışmayla Fatih’i genç kuşaklara tanıtmak istediğini de sözlerine ekledi.

Editör ve senarist Özgür Nehir ise, bu belgeselin, gelecek kuşaklara umut taşıdığını anlattı. Kimi zaman kitle hareketinin geriye çekildiğini ve bir karamsarlığın insanların üzerine çöktüğünü; böyle zamanlarda direniş ve zafer günlerini hatırlamak gerektiğini; daha çok kısa bir zaman önce Haziran Direnişi’nin yaşandığını, bu direnişin günümüze ışık tuttuğunu söyledi. 12

Eylül’de de, en

koyu karanlık bir dönemde, ağır işkenceler altında bile direnenlerin olduğunu, bu direnişin bugün umudu canlı tuttuğunu ifade etti.

Belgesel gösterimi ve söyleşi, seyircilerin alkışlarıyla son buldu.

Referandum sonuçları meşru değildir; TANIMIYORUZ!

AKP döneminin şaibeli seçimlerinden biri daha sonuçlandı. Ancak bu defa seçim yolsuzlukları öylesine boyutluydu ve kitlenin bu yolsuzluklara öfkesi öylesine büyüktü ki, CHP bile “bu referandum iptal edilmeli” demek zorunda kaldı.

Sandık hileleri sınır tanımadı

Sandık hileleri, son derece yoğun, pervasız ve sınırsız biçimde hayata geçirildi. Yapılanları tasnifleyecek olursak;

Birincisi, her zamanki “rutin” tutanak değiştirme hilesi yaygın biçimde yapıldı. Tutanaklarda Evet oyları ile Hayır oyları yer değiştirdi. HDP’nin referandum akşamı yaptığı açıklamada, inceledikleri yaklaşık 900 tutanağın üçte ikisine itiraz edecekleri, ıslak imzalı tutanakla YSK’nın kayıtlarının uyuşmadığı belirtildi. İnternet ortamında ise, yayınlanan fotoğraflarda hatalı-sahte tutanakların haddi hesabı yoktu.

İkincisi, “gizli oy-açık sayım” kuralı çiğnenerek “açık oy-gizli sayım” yapıldı. Böylece demokrasinin en temel unsurlarından biri hiçe sayıldı. Erzurum, Urfa, Bitlis gibi birçok ilde, valiler ve kaymakamların halkın üzerinde baskı kurarak açık oy kullanmaya zorladıkları ortaya çıktı. Bu konuda müşahitlerden parti bürolarına sayısız ihbar ve şikayet yağdı. Özellikle doğu illerindeki halk, silahların gölgesi, devletin doğrudan fiili baskısı altında mührü Evet oyuna basmaya mecbur bırakıldı. Keza oy kullanılan binanın dışında, arabaların içinde oy pusulalarına Evet mührünün basıldığına dair görüntüler ortaya çıktı.

Oy sayımının gizli yapılacağı, daha 10 Nisan günü (yani referandumdan 6 gün önce) İçişleri Bakanlığı’nın açıklamalarında belli olmuştu. **“Sandık güvenliği” adı altında oluşturulan polis barikatı, partililerin sayıma girmesine engel oldu.** Yasalara göre, seçim kurullarına gelen sandıklar açılırken ve oylar sayılırken isteyen her vatandaş gidip sayımı seyredebilir. Ama referandumda, sandıklar açılırken partililer ve halk sayıma alınmadı. Bu konuda yapılan yoğun itirazlar ve şikayetlerin ardından, saat 17.21’de YSK, seçim kurullarına, sayımın halka açılması gerektiği talimatını vermek zorunda kaldı. Bu arada, saat 16’da doğudaki illerde sandıklar kapatılmış, 17 civarında sayım tamamlanmıştı. Yapılabilecek bütün hileler yapılmış, sandıktaki oylar değiştirilmiş, tutanaklar

tamamlanmıştı. Doğu illerinde Evet oylarının beklenenin üzerinde çıkmasının, Urfa-Harran’da rekorlar kırılmasının sebeplerinden biri de buydu.

Üçüncüsü sandık kurulu tarafından mühürlenmemiş zarf ve oy pusulaları, yasalara aykırı biçimde geçerli sayıldı. Sandık kurulu, seçim başlamadan hemen önce zarfları ve oy pusulalarını mühürlemek zorundadır. Mühürsüz oy pusulasının varlığı, insanlara AKP tarafından önceden Evet mührü basılmış oy pusulalarının dağıtıldığını, sandığa bunların atıldığını gösterir. Önceki seçimlerde de AKP’nin, bu yöntemi kullandığını biliyoruz.

Burada en büyük skandal, YSK’nın bu türden mühürsüz oy pusulalarını geçerli kabul edeceğini açıklamasıdır. Üstelik yine internette, mühürsüz olarak kullanılmış oy pusulalarının, sandık açıldıktan sonra mühürlendiğini gösteren görüntüler dolaşmaktadır. Açıkça suç örtbas edilmekte, deliller yok edilmektedir.

Dördüncüsü, Kürt kentlerinde CHP’li müşahitlerin bir kısmı, HDP’li müşahitlerin ise tamamı polis zoruyla seçim sandıklarından uzaklaştırılmıştır. Buralarda oy kullanılmasından sayıma kadar her aşama, sadece AKP’lilerin denetiminde yürütülmüş, böylece bu sandıklardan istedikleri sonuç çıkartılmıştır.

Keza yine Kürt illerinde 800 bine yakın insan bulundukları yerlerden kaydırılmıştır. Özellikle

yerle bir edilen mahallelerde oturanların, oy kullanması olanaksız hale getirilmiştir. Üstelik onların ezici bir çoğunluğu, kayıtlarda oy kullanmış olarak görünmektedir. Yani Kürt seçmenin yerine, AKP’liler Evet oyu kullanmışlardır.

Bunların yanısıra birçok başka usulsüzlük ve hile de sözkonusudur.

Birçok kentte Tercih yerine Evet mührünün kullanılması, Hayır oyu verecekleri durduran, kafalarını karıştıran, oylarını geçersizleştirmelerine neden olan bir sonuç yaratmıştır.

10 binden fazla sandıkta yüzde yüz katılım olmuş, 1500 sandıkta ise yüzde yüz Evet çıkmıştır. Bu rakamlar, “yaşamın olağan akışına aykırı” rakamlardır.

Bu defa kedi trafolarla değil, YSK merkezine girmiştir. YSK’nın veri akışı iki kere, toplamda 45 dakika kesilmiştir. Bu kesintiler sırasında ne tür değişiklikler yapıldığı belirsizdir.

Suriyelilere vatandaşlık verilmiş ve açık oy kullanılmıştır.

Sandıklar belediye araçlarıyla ve müşahitler araçlara alınmadan seçim kurullarına taşınmıştır. O arada hangi oy torbalarının değiştirildiği belirsizdir.

Sokakta kazanmadan sandıkta kazanılmaz

Bu referandum sürecinde Başkanlık-sultanlık sistemine karşı olduğumuzu sayısız kez ifade ettik. Ancak iş referandumda kullanılacak oya geldiğinde, net bir biçimde “iptal edilsin” kampanyası

yürüttük. **Son bir hafta ise, referandum günü sandıktan Evet de çıksa Hayır da çıksa “Erdoğan istifa”, “Hükümet istifa” sloganlarıyla kitlelerin sokağa dökülmesi gerektiğini anlattık.**

Birincisi, böylesine önemli bir yasa değişikliği, faşizmin meşruiyet yöntemi olan referanduma teslim edilemezdi. Referandum demokratik bir yöntem değil; faşizmin kendini aklama yöntemi. Bu nedenle **ilkesel olarak referanduma karşı çıkmıştık.**

İkincisi Hayır cephesi, “Hayır oyu ver, bütün sorunlar çözülsün” yaklaşımı içindeydi. Kitleleri düzenli çözümlere bağlamanın, son yıllarda kapıldıkları parlamentarist hayallerin son noktasına gelinmişti. Bu nedenle **ideolojik-siyasi olarak kitleleri sandığa çağırmaya karşı çıktık.**

Üçüncüsü Erdoğan’ın, halkın tepkisi ve emperyalistlerin karşı çıkmasına rağmen, başkanlık-sultanlık sistemini yasalaştırmak için tüm olanaklarını seferber edeceğini biliyorduk. Devletin bütün olanakları Evet için harcanacak, Hayır diyenlerin üzerinde her tür terör estirilecekti. Kitlenin gerçek tercihi Hayır olmasına rağmen, hile, baskı ve terör ile Evet çıkartacaklardı. Bu nedenle **taktiksel olarak da referandumun yapılmasına karşı durmak gerekiyordu.**

Sonuçlar bizi doğruladı. Bizim iki aydır söylediğimiz şeyleri, şimdi Hayır’cılar da söylüyorlar. Ancak

Erdoğan'ın seçim oyununa ortak olduktan, kitlelerin umutlarını referanduma bağladıktan sonra...

Bu referandumda Hayır'cıların çalışmasını olumlu hale getirebilecek tek unsur, sokak eylemlerinin artırılmasıydı. Yürüyüşler, mitingler vb. ile kitleler sokaklara dökülmeli, Hayır çalışması "esnaf ziyaretleri ve kapı kapı dolaşmalar"ın ötesine geçirilmeliydi. Hayır'cılar gerçekten etkili biçimde birebir çalışma yürüttüler. Ancak AKP'liler devasa mitingler örgütlerken, Hayır'cılar sokağı son derece sınırlı ve kontrollü kullandı.

Bugüne kadar sayısız örneğini gördük. Kitleler seçim sonuçlarına itiraz ederek sokaklara döküldüğünde, (mesela Hatay'da 2014 belediye seçimleri) seçim tablosu an an değişmişti.

Keza bu referandumda da, CHP'li Bülent Tezcan saat 19.30 civarında halkı sandıklara sahip çıkmak üzere adliyelerin önüne çağırınca, Evet oyları hızla düşmeye başladı.

Tersten, Ankara'da 2014 belediye seçimlerinde büyükşehir belediyesini CHP-MHP'nin adayı Mansur Yavaş açıkça kazanmış olduğu halde; YSK'nın önündeki kitle CHP tarafından geri çekilince, seçim sonuçları AKP'nin lehine kesinleştirilmişti.

Hem seçim-referandum süreci boyunca, hem de seçim gününde sonucu asıl belirleyen unsur, kitlelerin ne kadar aktif biçimde sokakta olduğudur. Kitleler sokakları terk etmediği sürece, seçim hilelerini azaltmak, sonuçları düzeltmek zorunda kalırlar. **Sokaklardan çekilindiği, "biz hukuksal mücadelemizi vereceğiz" dendiği anda, seçim hilelerine teslim olunmuş demektir.**

Sınıf mücadelesinin birikimleri çok net göstermektedir ki, sokakta kazanmadan, sandıkta kazanılmaz. Referandum süreci boyunca, sokakta AKP'nin saldırılarına karşı etkili bir mücadele yürütmeden, seçim çalışması yürütülmesi doğru değildi. Seçim günü de kitleler sokağa dökülmeden, sandıktan Hayır çıkarma ihtimali yoktu. Öyle de oldu.

"Katılım artarsa Hayır çıkar" diyenlere

Önemli bir konu da, seçime katılım oranı ile ilgilidir. Son seçimlerde giderek artan biçimde "katılım artarsa Hayır çıkar" denmekte, oy kullanmayacak olanlar doğrudan "hain" ilan edilmektedir. Birincisi, oy kullanmak ya da kullanmamak, siyasi bir karardır; böyle saçma söylemlerle baskı altına alınamaz. İkincisi, **seçimlere katılım oranı Türkiye tarihinin rekorlarından birine, yüzde 87,5'e ulaşmış, ama sonuç Evet olarak çıkmıştır; yani katılımın artması yetmemiştir.**

Referandum sonuçları ortadadır. Binlerce tutanak, YSK kayıtlarında değiştirilmiş, sandığa giderek Hayır oyu atanların üzerinden Evet'in sayısı yükseltilmiştir. Demek ki **mesele, katılımı arttırmakta değil, sonuç alıcı mücadele biçimlerinde düğümleniyor. Ama sandığa atılan oyları korumayı beceremeyenler, hem kendi suçlarını örtbas etmek, hem de kitlelerin sisteme karşı güvenlerini kaybetmelerini önlemek için, olağanüstü bir çabayla bu demagojiyi sürdürüyorlar.**

Aynı durumu 2014 yerel seçimlerinde de, 1 Kasım seçimlerinde de tekrar tekrar ve en çarpıcı

örnekleriyle yaşadık. Göz göre göre yapılan seçim yolsuzlukları karşısında, muhalefet partileri mızırdanmaktan öteye gitmediler. Hesap soran, sonuçları değiştirme kararlılığını gösteren bir yol izlediler.

Bu nedenle bir kere daha söylüyoruz: **Önce, sandığa atılan oylara sahip çıkın! Oy torbalarının değiştirilmesini, mühürsüz oyların geçerli sayılmasını, açık oy kullanılmasını, gizli sayım yapılmasını, tutanakların değiştirilmesini vb. vb. engelleyin. Her şeyden önce, sayısını kimsenin bilmediği, ama Fethullah Gülen "gerekirse ölümlerin mezardan kalkıp oy kullanmasını sağlayın" dediğinden bu yana herkesin farkında olduğu "ölü seçmen" kayıtlarını tespit edin ve seçmen listelerini düzeltin. Sonra insanlardan oy isteyin.**

"Hainlik", oy kullanmaya gitmemek değil, oy kullananların oylarına sahip çıkmamaktır. Hayır oylarının Evet'e dönüşmesine göz yummaktır.

Hayır oylarının hileyle Evet'e dönüştürülmesi, sistemin ne kadar çürümüş olduğunun, seçimlerin bir aldatmaca olduğunun, oy kullanmanın hiçbir şeyi değiştirmediğinin göstergesidir. Ve bu durumu gören kitlelerin, sisteme güvensizleşmesi, sandığa uzaklaşması, parlamento dışı çözümler araması (mesela devrimcileri daha dikkatli dinlemeye başlaması) kaçınılmazdır.

Bu koşullarda ısrarla "katılım artarsa Hayır çıkar" diyenlerin farklı bir amacı vardır. **Asıl amaç hedef şaşırtmaktır. Sisteme yönelmesi gereken okları, komşuya-arkadaşa yöneltmektir.** Bu yanılla da sınıflı-sömürücü toplumu kutsayan, en pespaye düzeniçi bir söylemdir.

Mağluptur bu yolda galip

Erdoğan, onca baskıya, teröre, devletin her tür olanağını tepe tepe kullanmasına ve tüm hilelere rağmen, referandumu bıçak sırtında kazanmıştır. Bunun gerçek bir kazanım olmadığı ortadadır.

Herşeyden önce kitlelerin öfkesi dinmemiştir. Hayır oylarının gerçekte yüzde 60'ın üzerinde olduğu görülmektedir. Hilelerin en aza indirildiği, Hayır'cıların kontrol altında tutabildiği bölgelerdeki sandık sonuçları bunu göstermektedir. İstanbul ve Ankara'nın, Üsküdar gibi ilçelerin, 30 büyükşehirden 17'sinin Hayır demiş olması, AKP'nin altındaki zeminin nasıl kaydığıнын göstergesidir.

Yapılması gereken şey bellidir. Referandum sonuçları açıklanmaya başladığı andan itibaren kitleler sokaklara dökülmeliydi. Bu yapılmadı. Çünkü muhalefetiyle, hükümetiyle bütün düzen partileri, kitlelerin sokaklara dökülmesinden korkuyor. Hepsi kitlelerin eylem gücü ortaya çıkmadan sorunu çözmek istiyorlar. Salt bu korkuyla, bugüne kadar CHP de, HDP de sayısız yenilgiyi kabullendi.

Ancak bugünkü durum, öncekilerden önemli bir farklılık taşımaktadır. **Bu referandum, basitçe Erdoğan'ın bir seçimi daha kazanması değil, önemli bir sistem değişikliğidir.** Herhangi bir seçim olsaydı, muhalefet de sonuçları kabullenip, kitleleri moral bozukluğu ve karamsarlıkla başbaşa bırakıp "önümüzdeki maçlara bakacağız" havasına

girebilirdi. Oysa bu defa CHP "ya sonuçlar düzeltilsin, ya da referandum iptal edilsin" demek zorunda kaldı.

Bu koşullarda, kitlenin baskısını artırmak ve mutlaka sonuç alıcı adımlar atmak için önemli bir olanağa sahibiz.

İkinci unsur, emperyalistlerin tutumudur. Bugüne kadar başkanlık sistemine ilişkin yazılarımızda, emperyalistlerin de Türkiye'de bu sistemi istemediklerini yazmıştık. Çıkan sonuç, onları da memnun etmedi. Sonuçlar açıklandıktan sonra hiçbir önemli ülkenin Erdoğan'ı arayarak kutlamamış olması, dahası AGİT'in olumsuz açıklamaları, ABD ve Rusya'nın sessizliği, bunun somut göstergeleridir.

Farklı emperyalistlerin üzerinde uzlaştıkları nokta, Erdoğan'ın "güvenilmez ve kontrol edilemez" olduğudur. Belli pazarlıklar yaparak Erdoğan'a bir seçim daha kazandırmaları vb. belki mümkündür. Ancak başkanlık gibi, tüm yetkileri elinde toplayacağı bir sisteme izin vermeleri pek kolay değildir.

Erdoğan ve AKP referandumu kazanmanın coşkusunu değil, müthiş bir moral bozukluğu yaşıyorlar. En önemli "kaleleri"ni kaybetmiş durumdalar. Kendi oy tabanlarını bile, çeşitli ödüller vermedikleri ve hile yapmadıkları sürece, ellerinde tutamadıklarını görmüşlerdir. Yapılacak ilk seçimi AKP'nin kazanacağını artık garantisi yoktur.

Bu koşullarda, başkanlık sisteminin hayata geçmesi, Erdoğan'ın hayallerinin gerçekleşme ihtimali giderek uzaklaşmaktadır. Ancak bunun nasıl yapılacağı belirsizdir. Egemenlerin çeşitli manevralara başvurusu mümkündür. Referandumun iptal edilmesi, seçeneklerden biridir.

Bir başka seçenek ise, erken seçimin gündeme gelmesidir. Yapılacak erken seçimde AKP'nin karşısına yeni ve güçlü bir partinin çıkartılması, meclis çoğunluğunun ele geçirilmesi ve referandumda kabul edilen anayasanın, yeniden meclis oylaması ile işlevsizleştirilmesidir.

Burjuva siyasetin derin ve karmaşık labirentlerinde, şu anda aklımıza gelmeyen daha pek çok farklı seçeneklerin bulunması da mümkündür. Yeni ve bu defa başarıya ulaşacak bir askeri darbe ya da ülkede ciddi sonuçlar yaratacak gerici bir iç savaş çıkartılması bile sözkonusu olabilir. Kesin olan tek şey, bu sonuçların başkanlık sistemini getirmediğidir.

Bize düşen, kitle hareketinin gücüyle referandum sonuçlarını etkisizleştirmek, bu saldırıyı geri püskürtmek için harekete geçmektir. Erdoğan'ın kitlelerin kazanılmış haklarına dönük şiddetli saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Referandum sonuçları meşru değildir. Ve kitleler ilk anda sokaklara çıkarak bu sonuçları tanımadıklarını göstermişlerdir. Bu durum güçlendirilmeli, sonuç alıcı eylemlere dönüştürülmelidir.

Taleplerimiz bellidir: Başkanlık-sultanlık sisteminde hayır! Referandum iptal edilsin! Erdoğan ve Hükümet istifa etsin!

17 Nisan 2017 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Referandum süreci boyunca kendisine önemli bir hareket alanı yaratmak için uygun bir zemin bulan Baykal, referandum sonrası bir hamle daha yaptı. Referandumun üzerinden daha 15 gün geçmişken Ahmet Hakan'ın CNN'deki programına çıkarak, 2019'da yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aday olmaya hazırlandığını ortaya koydu, Cumhurbaşkanı adayının şimdiden yapılacak bir kongrede CHP genel başkanı olarak seçilmesi gerektiğini de söyledi. Yanısıra, Abdullah Gül'e de kapıyı açan sözler sarfetti.

Son 15 yıldır, Erdoğan ile Baykal arasındaki ilişkinin niteliği oldukça tartışmalı bir konu. **Ne zaman Erdoğan sıkışsa, Baykal sahneye çıkıyor ve cansimidi uzatarak onu kurtarıyor.**

Mesela 3 Kasım 2002'de seçimler yapıldığında Erdoğan "siyasi yasaklı" olduğu için katılamamış, partisini Abdullah Gül'e teslim etmek zorunda kalmıştı. **Erdoğan'ın siyasi yasağı bitince, Baykal'ın önayak olmasıyla, sudan sebeplerle Siirt seçimleri iptal edildi ve Erdoğan'ın Siirt milletvekili olarak meclise girmesi sağlandı.** Böylece 3 Kasım'dan yaklaşık 5 ay sonra, Erdoğan'ın 15 yıldır kesintisiz süren saltanatı da başlamış oldu. Erdoğan siyasi hayatının bu evresini, Baykal'a borçluymuştu.

Bir başka çarpıcı örnek, 7 Haziran 2015 seçimlerinin ardından yaşandı. AKP seçimlerde hükümet kurma çoğunluğunu kaybetmiş, bu anlamda ağır bir yenilgi almıştı. Bir hafta boyunca bu hezimetle yaşadı Erdoğan. Ta ki, bir haftanın sonunda Baykal sahneye çıkıncaya kadar... Dışişleri konutunda Erdoğan'la bir görüşme yaptılar. Bu görüşmenin ardından bir taraftan Kürt kentlerine dönük katliamlar başlatıldı; bir taraftan hükümet kurma çalışmaları anayasaya aykırı biçimde sürüncemede bırakıldı; ve hızlı bir biçimde 1 Kasım'da tekrar seçim kararı alındı. **7 Haziran'da yıkılan Erdoğan'ı, Baykal bir kez daha ayağa kaldırdı ve 1 Kasım'da yeniden AKP'ye meclis çoğunluğunu hediye edecek yolu açtı.**

Bu iki önemli örneğin dışında da, Baykal pek çok defa Erdoğan'ın önünü açan, sıkıştığı noktada siyasal manevralar yapmasını kolaylaştıran önemli hamleler gerçekleştirdi.

Baykal'ın bugünkü çıkışı da, her yönüyle Erdoğan'ı güçlendiren bir adım olarak görülmelidir.

Bir İslamcının karşısına başka bir İslamcı çıkarmak

Baykal sözkonusu açıklamayı, **Ahmet Hakan gibi bir yandaşın programında yapması bile başlı başına bir sorundur** ve Baykal'ın neye hizmet ettiğini göstermektedir.

İkincisi, Abdullah Gül gibi kitlelerin gözünde fazlasıyla teşhir olmuş bir kişiye yer açmakta, CHP tabanını buna alıştırmaya çalışmaktadır. Abdullah Gül, yargı yılının açılış töreninde Erdoğan'ın "Kalk gidiyoruz!" sözü üzerine kalıp giden, yani Erdoğan'ın sözünden çıkmayan

Baykal yine sahnede!

bir insandır. Bugüne kadar herhangi bir konuda Erdoğan'la tartışma bile yaşamamıştır. Cumhurbaşkanlığı döneminde AKP hükümetinin tek bir yasa tasarısını bile veto etmemiş, tek bir konuda Erdoğan'a muhalefet etmemiştir. Dahası, gerek cumhurbaşkanlığı döneminde karısının israfları, gerekse görevi bitmiş olmasına rağmen uzun bir dönem Huber Köşkü'nü işgal ederek devletin kasa-sından yaşamayı sürdürmesi, onu kitlelerin gözünde teşhir eden başka bir unsurdur.

Bunların yanısıra Abdullah Gül, İslamcı çizginin Türkiye'deki temsilcilerinden biridir. Gençliğinde İslamcı hareketin kadrolarından olduğu, sonrasında da bu ilişkinin hep sürdüğü ortadadır. Durduk yere CHP kitlesine onu sunmak, Erdoğan'ın İslamcı çizgisinin karşısında, yine aynı kulvardan bir başka İslamcı ile çıkmaya çalışmak anlamına gelir. Yeni bir "Ekmeleddin vakası" olarak yorumlanması da bu yüzdendir. **Bu hamle, CHP'nin demokrat-laik-sol tabanına karşı bir saldırdır aynı zamanda.** Bunların toplamı olarak Erdoğan'ı güçlendirmek dışında bir sonuç yaratmayacaktır.

Üçüncüsü, Baykal'ın "2019'daki cumhurbaşkanı adayı, bugünden CHP'nin başına geçsin" sözü, CHP'nin ilkesel düzeyde karşı çıktığı "partili cumhurbaşkanı" konusunda Erdoğan'ın çizgisiyle uzlaşmaktır.

Baykal "hayır" oyu veren yüzde 49'un "kendi oyları" olduğu varsayımından ve yanılığından hareket etmektedir. İki yıl sonra yapılacak olan başkanlık seçiminde, bu yüzde 49'un CHP'nin adayına (parti başkanına) oy vereceği hesabını yapmaktadır. Oysa, "hayır"çıların önemli bir kısmı "kişiye" değil, "sisteme" hayır demiştir. Sadece Erdoğan aday olacağı için değil, "başkanlık sistemi"ni antidemokratik bulduğu, bu kadar yetkinin tek kişiye verilmesine (kim olursa olsun) karşı çıktığı için "hayır" demiştir.

Ve bu kesimin bir bölümü, yarın başkanlık

seçimleri gündeme geldiğinde, büyük olasılıkla sandığa gitmeyecektir. Bu koşullarda, iki yıl önceden "CHP'nin başkan adayı"ını belirleme dayatmasını getirmek, "partili cumhurbaşkanı" tartışmasında Erdoğan'ın elini güçlendirmekten başka bir sonuç doğurmaz.

YSK kararına teslim olmak
Dördüncüsü, Baykal bu açıklamasıyla kitlelerin tanımadığı referandumu meşrulaştırmaktadır. Daha referandumun üzerinden 15 gün geçmişken, Baykal referandumun sonuçlarını kabullenmektedir.

Oysa bu 15 gün, kitlelerin eyleme dökülen güçlü tepkisiyle geçti. CHP'nin hukuksal başvuruları konusunda henüz hiçbir gelişme yaşanmadı. YSK'nın ihlalleri de, seçim sonuçlarının meşruiyeti de sadece ülkemizde değil, dünya genelinde halen tartışma konusudur. Referandumun iptal edilmesi talebi, en güçlü haykırılan taleptir. Yani **henüz süreç**

tamamlanmamıştır. "Hayır" oyu veren önemli bir kesimin referandumun iptal edilmesi için arayışları sürmektedir. Çünkü böylesine ciddi bir sistem değişikliği, kitlelerin gözünde kabul edilebilmiş değildir. Ama görünen o ki, Baykal 15 gün içinde teslim bayrağını çekmiş, kitleleri de teslim olmaya çağırmıştır. Üstelik buna karşı mücadele bir biçimde halen sürmekteyken...

Bugün tepkiler yavaş yavaş stabilize edilse bile, bir sonraki cumhurbaşkanı seçimlerine daha 2 yıllık bir süreç vardır. **Bu iki yıl boyunca, köprüünün altından çok sular akacak, bugünden kestirilemeyen pek çok değişiklikler yaşanacaktır.** İki yıl boyunca herhangi bir aşamada referandumun iptal edilmesi ya da referandum sonuçları hayata geçmeden önce, önemli siyasal çalkantılar yaşanması ihtimali bile vardır. İki yılın sonunda hangi partinin ne durumda olacağı, kitlelerin talep ve beklentilerinin ne yöne evrileceği ve bu koşullarda kimin hangi göreve aday olacağı, bugünden belirlenebilecek bir durum değildir.

Zaten en tehlikeli unsur, daha 15 gün bile geçmeden, YSK'nın resmileştirdiği referandum sonuçlarını "değişmez-değiştirilemez" bir durum olduğunu kabullenmektir. Ne kitleler bunu kabullenmiştir, ne de muhalif partileri zorlayan kitle basıncı hafiflemiştir. Bu durumun bugünden öngörülemez sonuçları da gündeme gelecektir.

Bu koşullarda, referandum sonuçlarını kabullenmek ve bu sonuçlara göre planlar yapmak, şimdiden 2019'un adayını belirlemeye kalkmak, en başta "hayır" oyu vermeye çağırdıkları kitlelere hakarettir. Ayrıca CHP adına Baykal'ın da görev üstlendiği "hayır" kampanyasında, ne kadar samimi ve tutarlı olduklarının da bir göstergesidir.

Sonuç olarak **Baykal'ın açıklamalarına hangi yönden bakarsak bakalım, Erdoğan'ı güçlendirmekten ve meşrulaştırmaktan başka bir anlam taşımadığı ortadadır.**

25 Nisan günü, Irak'ın Şengal ve Rojava'nın Karaçok bölgelerine, TSK tarafından hava harekati ve bombardıman yapıldı. AKP hükümeti bir süredir Şengal ve Rojava'yı tehdit ediyor, buradaki PYD varlığını "düşman" olarak tanımlıyordu. Uygun koşulları bulduğunu düşündüğü noktada saldırıyı gerçekleştirdi.

Bu saldırı, bölgedeki bütün önemli güçler tarafından resmi olarak kınandı. ABD, Rusya, Suriye, Irak, İran hükümetleri ve Barzani başta olmak üzere Irak'taki Kürt örgütleri saldırıyı kınadılar. Ancak bu kınamaların bazılarının göstermelik olduğu ortada.

Mesela **Barzani, bir taraftan saldırıyı kınarken, diğer taraftan PKK'yi suçlayan açıklamalar yaptı.** Barzani uzun zamandır Irak'ta PKK'nin etkin bir güç haline gelmesinden rahatsızdı. IŞİD işgalinden PKK tarafından kurtarılan Şengal'de, PKK Ezidi güçleri örgütleyerek kendisine bağlı direniş birlikleri oluşturmuştu. Barzani'nin hegemonya alanı içinde bulunan Şengal, artık PKK'nin yönettiği bir yere dönüşmüştü. Benzer biçimde Kerkük'te de PKK'nin varlığı ve etkinliği yadsınamaz boyutlara ulaşmıştı. Yanısıra Musul ve Telafer'de IŞİD'e karşı verilen savaşlarda, PKK güçleri, Irak hükümeti tarafından kullanılmış, hatta Haşdi Şabi'ye benzer bir statü içinde konumlandırılmıştı. Kürdistan bölgesinde başkanlık süresi resmi olarak biten ve diğer Kürt partilerin basıncı altında bunalmış olan Barzani, PKK'nin de bu kadar güç kazanmasından rahatsızlık duyuyordu.

Saldırıyı ilk kınayanlardan biri ABD idi. Ancak bu kınama kendi içinde önemli çelişkiler barındırıyor. Mesela, Türkiye'nin saldırıyı ABD'ye ne zaman haber verdiği belirsiz kaldı. Türkiye haber verdiğini söylüyor, ABD ise bunu doğrudan reddetmiyordu. **Asıl sorun, ABD'nin bu saldırıyı YPG'ye haber vermemiş olmasıydı.** Zaten YPG de, hem kendilerine doğrudan haber verilmemiş olmasına, hem de saldırı karşısında basit bir kınama ile yetinilmesine bakarak, TSK'nın saldırısının ABD'nin onayı dahilinde yapıldığını ileri sürdü. Ve YPG, bunun tekrarı durumunda ABD ile olan ilişkileri de gözden geçireceğini açıkladı.

İran, Irak ve Rusya da saldırıyı kınadılar. Ancak bu açıklamalar hem geç geldi, hem de yeterince sert değildi.

Bu tabloya bakarak, TSK'nın Şengal ve Karaçok'u bombalamasının, bölgedeki emperyalist güçlerin bilgisi ve onayı dahilinde gerçekleştiğini söylemek mümkün.

Kimin ne çıkarı var?

Bu bombardıman birçok yönden Türkiye'nin Fırat Kalkanı adı altında Suriye topraklarını işgal etmeye başlamasına benziyor. **Harekat, asıl olarak Türkiye'nin emperyalistlere dayatması sonucunda başlamıştı; emperyalistler ise gerek Türkiye'yi tümünden kaybetmemek, gerekse PYD'ye karşı bir tehdit unsuru olarak kullanmak üzere, harekate göz yummuş, onay vermişlerdi.**

TSK'nın bombardımanında da benzer dinamikler söz konusu olmuştur.

ŞENGAL, KARAÇOK ve emperyalist hesaplar

Bugün Suriye topraklarının üçte birine yakın bölümü PYD'nin kontrolü altındadır. Bu durum, PYD'nin bölgedeki söz hakkını artırmaktadır. Suriye savaşı bittiğinde, PYD Suriye'nin en etkin siyasal unsuru haline gelecektir. Keza hem Rusya hem de ABD ile ittifak kuruyor olmasını, her iki emperyaliste karşı da koz olarak kullanmaktadır. Türkiye sınırları içinde Kürtlere karşı imha savaşı yürütmekte olan AKP hükümeti karşısında da, PYD elindeki askeri ve siyasi kozlarla çıkmaktadır. "Ezidileri IŞİD katliamından kurtaran" ve "IŞİD'e karşı en etkin savaşan" güç olarak da, dünya halklarının desteğini arkasına almaktadır.

Suriye savaşının başlarında Öcalan üzerinden PYD'yi kontrol altına alabileceğini düşünen AKP hükümeti, PYD'nin bu kadar güçlenmesinden rahatsızdır. Ve PKK ile birlikte PYD'yi de zayıflatmak için kendisine saldırı gerekçeleri ve fırsatları yaratmaya çalışmaktadır. Bu bombardıman, bunun ürünüdür.

ABD açısından durum biraz daha karmaşıktır.

Hem Türkiye hem de PYD ile ittifak halinde Suriye'ye yerleşmek istemektedir; ancak bu ikisi "uzlaşmaz" biçimde karşı saflarda durmaktadır. Son dönemde ABD'nin PYD ile ilişkisinin daha yakın olduğu ortadadır. Rojava'da 4 tane askeri üs kurmuş, Rakka operasyonuna PYD ile birlikte başlamış; böylece Suriye topraklarında önemli mevziler elde etmiştir. Ancak Rusya'nın Suriye'de federasyona kapı açarak PYD'yi kazanma çabası, PYD'nin de bu çabaya karşılık vermesi ABD'yi rahatsız etmektedir. Öyle ki PYD, ABD olmasa da Suriye'de önemli kazanımlar elde edebilecek pozisyona ulaşmıştır. Bu durumda, ABD açısından PYD'yi biraz "hizaya çekme" ihtiyacı zaman zaman güçlenmektedir.

Diğer taraftan, ABD için Türkiye de vazgeçilmez önemde bir ülkedir. Ancak 15 Temmuz'daki darbe girişiminden buyana AKP hükümeti ile ABD

arasındaki ilişkiler oldukça sallantılı ve Rusya'nın gölgesi altındadır. Bu tabloda, **AKP'nin PYD'ye bir saldırı gerçekleştirme girişimine onay vermesi, hem AKP'yi memnun edecek, hem de PYD'ye bir "ders" niteliği taşıyacak bir adım olmuştur.** Saldırının hemen sonrasında YPG ile ABD askerlerinin birlikte fotoğraflarının çekilmesi, YPG'nin gönlünü alma, asıl ittifakın burada olduğunu gösterme hamlesidir.

Rusya da benzer biçimde hem Türkiye hem de YPG ile ilişkileri iyi tutma çabasında olan bir emperyalisttir. Suriye'de radikal İslamcı çetelerin yok edilmesi ve Suriye'nin toprak bütünlüğünün sağlanması, YPG'nin savaşmasına, Türkiye'nin çeteleri kontrol etmesine bağlıdır çünkü. Bu doğrultuda Rusya Afrin'de YPG ile ilişkilerini güçlendirmekte ve askeri üs kurmaktadır. Diğer taraftan Halep'i ele geçirmesinde Türkiye'nin rolü büyük olmuştur. AKP hükümeti Halep'teki Nusracıları çekilmeye ikna edince Halep kurtarılmıştır. Şimdi benzer bir ilişkiye İdlib için de ihtiyacı vardır. Astana görüşmelerinde Rusya, İdlib'deki Nusracıları etkisizleştirecek yollar aramaktadır. Ve Astana'da kararlaştırılan "güvenli bölge" politikası, İdlib'de Rusya'nın manevra alanını güçlendirmektedir.

Son dönemde ABD'nin Suriye'ye daha saldırgan bir tutum alması, özellikle Nisan ayı başında Suriye'nin askeri üssünün bombalanması, Rusya'yı hızlanmaya zorluyor. Türkiye ile daha etkin bir ilişki kurarak önce İdlib'i arkasından IŞİD'in elindeki bölgeleri kazanmak, Rusya'nın öncelikli hedefidir. Bu koşullarda Türkiye'nin Rojava'ya dönük saldırısı, Türkiye'ye verilmiş bir rüşvettir.

Üstelik bu saldırının, Rusya'nın çıkarına bir sonucu daha söz konusudur. Saldırı nedeniyle YPG kuzeye güç kaydırmak zorunda kalırsa, YPG'nin Rakka operasyonu zayıflar; belki de durdurulur. Bugün ABD'nin eliyle yürütülen Rakka operasyonunda inisiyatif Rusya'ya geçebilir. Bu da, Rakka'yı ABD'ye kaptırmak istemeyen Rusya'nın işine gelir.

Hem Rusya hem de ABD, Suriye'de daha etkin bir hegemonya kurmak, Ortadoğu'da güç sahibi olmak istiyorlar. Ve bu iktidar savaşında öne geçebilmek için, hem Türkiye'yi hem de YPG'yi yanlarına çekmeye çalışıyorlar. **Bu savaşın dengeleri içinde, zaman zaman YPG'yi Türkiye'nin saldırılarından korumaya çalışır gibi görünüyorlar; kimi zaman ise, Türkiye'nin YPG'ye saldırmasına izin veriyorlar.** Her iki durumda da, kendi hegemonya alanlarını genişletmeyi başarıyorlar.

Mesela Türkiye Menbiç'e saldıracağını açıkladığında, YPG Menbiç'in batısını Rusya'ya (Suriye Ordusu'na) bıraktı; böylece Rusya bir bölgede daha hakimiyet kurdu.

Mesela Türkiye'nin Karaçok bombardımanının ardından ABD tankları sınır devriyesine başladı; böylece Rojava'daki fiili askeri gücünü artırma bahanesi yaptı.

Türkiye ne zaman saldırırsa, Rusya ya da ABD Rojava'da, Afrin'de yeni bir mevzi kazanıyor. Bu iktidar savaşında, hem Türkiye'yi hem de YPG'yi kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyorlar.

Erdoğan, Putin'le yaptığı görüşmeyi özetledi: “Domates dışında tam mutabakat”

Erdoğan'ın 3 Mayıs günü gerçekleşen Rusya ziyareti, kopartılan yaygaradan oldukça uzak bir tablo ortaya koydu. Erdoğan'ın “tam mutabakat” dediği şey ise, “tam teslimiyet”ten başka bir anlam taşımıyordu.

Erdoğan-Putin görüşmesinde alınan kararlara bakıldığı zaman bunu görmek zor değil.

Rusya'nın öncelikle talebi, Rus büyükelçi Karlov'un öldürülmesinin faturasının basitçe “FETÖ”ye yüklenmesinden vazgeçilmesi ve gerçek suçlunun bulunmasıydı. Geçtiğimiz Aralık ayında Rusya'nın Ankara Büyükelçisi Karlov Ankara'da öldürülmüş, o günden bu güne Rusya Türkiye'ye yeni bir büyükelçi ataması yapmamıştı. Bu görüşmede, gerçek katilin ve suikastin arkasındaki gerçek tablonun ortaya çıkartılması konusunda ısrarcı olduklarını belirttiler.

İkincisi, Rusya'nın YPG ile kurduğu ilişki konusunda Erdoğan çeşitli zamanlarda çeşitli tepkiler gösteriyor, Rusya hakkında atıp tutuyordu. Putin bu ilişkiyi Erdoğan'ın önünde savundu. 25 adet zırhlı aracı YPG'ye verdiğine dair belgeleri, bu araçların niteliği ve bedelini gösteren belgeleri Erdoğan'ın önüne koydu. Bu belgelerin yanına, ABD'nin bugüne kadar YPG'ye verdiği tüm zırhlı araçların, ağır silahların vb. dökümünü gösteren belgeyi de ekledi.

Yani Putin, öncelikle ABD'nin yaptığı gibi kimi zaman “yardım ediyoruz”, kimi zaman “biz YPG'ye değil SGD'ye yardım ediyoruz” diyen çelişkili açıklamalarına karşılık; Erdoğan'ın gözünün içine baka baka YPG'ye yaptığı yardımı savundu. Yanısıra, ABD'nin YPG'ye bugüne kadar yaptığı devasa yardıma karşılık, kendilerinin yardımının sınırlı olduğunu göstererek, “bir diyeceğin varsa, önce ABD'ye söyle” demiş oldu. Böylece Erdoğan'ın YPG-Rusya ilişkisine dair bütün söylemlerini boşa çıkardı.

Üçüncüsü, Türkiye'nin yeniden “Esed gitsin” söylemine dönmesi, Rusya'nın tepkisini çekmişti. Erdoğan'ın önüne “referandum” kartı kondu. “Esad'ın görevde kalıp kalmamasına ilişkin referandum yapılabilir” dediler. Bu sözlerle bir taraftan Türkiye'deki tartışmalı referanduma atıfta bulunurken, bir taraftan da Erdoğan'ın her konuyu referanduma götürme tutumunu hatırlatmış oldular. Öyle ya, Türkiye'yi ilgilendiren her konuda “halkın” karar vermesi doğru bir tutumsa, aynı tutum Suriye için neden geçerli olmasındı?

Aslında Putin, bu sözleriyle Erdoğan'ın artık Esad konusunu kapatması, bu konuda “talimat” vermeye çalışmaktan vazgeçmesi gerektiğini söylüyordu.

Dördüncüsü, Türkiye'nin Ukrayna ile kurduğu ilişki de Rusya'nın masasındaydı. Rusya ile Ukrayna arasında yaşanan çatışmada Türkiye,

Ukrayna'nın yanında durmuştu. Hatta Ukrayna'ya askeri danışmanlar göndermiş, burada Ukrayna askerlerini eğitime görevini üstlenmişti. Rusya bu konuda da son derece tavizsiz davrandı; Putin-Erdoğan görüşmesinin bitmesinin ardından, Türkiye'nin Ukrayna'daki askeri danışmanları Türkiye'ye geri döndü.

Beşincisi, Rusya'nın Antalya'da Rus istihbarat bürosu kurması kararlaştırıldı. Türkiye'de NATO'nun ve ABD'nin resmi olarak, başka birçok ülkenin de gayriresmi olarak istihbarat büroları elbette var. Ancak bir NATO ülkesinde Rusya'nın resmi olarak istihbarat bürosu kurması, son derece önemli bir adım.

Yanısıra bu talep, Rusya'nın Türkiye'ye güven-sizliğinin de bir ifadesi. Rus vatandaşlarını (mesela Rus büyükelçisini) Türkiye'nin koruyamadığını, Rusya'nın doğrudan önlem almak istediğinin göstergesi.

Altıncısı ekonomik olarak Türkiye'yi ciddi zara sokacak bir dizi karar alındı. Mesela Rusya, Akkuyu Nükleer Santrali'nin bedelinde 46 milyon dolarlık bir artış gerçekleştirdi. Doğalgaz sevkiyatındaki paylaşım rakamları değiştirildi; Türk Akımı boru hattında Rusya'nın payı artırıldı. 2016'da Rusya'da gerçekleştirilecek olan olimpiyatların tesislerinin kurulmasına ilişkin inşaat sürecinden Türk firmalar dışlandı.

Adeta bir mizah unsuruna dönüşen domates konusuna gelince... Rusya Türkiye'den domates almamak konusunda tutumunu sürdürmektedir. Bu durumun Türkiye'nin buğday ihracatıyla ilgili olduğu söylenmektedir.

Türkiye'nin artık buğday bile ithal eden bir ülke durumuna düşmüş olması, ekonominin içine düştüğü vehameti gösteren ayrı bir konusudur. Rusya ile ilgili olan yanı ise şudur: Türkiye'nin Aralık 2015'te Rus uçağını düşürmesinin ardından, Rusya tarım ürünlerine duyduğu ihtiyaçla ilgili iki önemli adım attı. Birincisi, kendi ülkesindeki tarım üretimini güçlendirdi; ikincisi, Suriye'den sınırlı da olsa tarım ithalatı yaparak Suriye ekonomisine katkıda bulundu. Kendi ülkesinde üretimini artırdığı tarım

Erdoğan'ın 3 Mayıs günü gerçekleşen Rusya ziyareti, kopartılan yaygaradan oldukça uzak bir tablo ortaya koydu. Türkiye'nin lehine göreceli turist artışı dışında herhangi bir karar yoktur; diğer taraftan Putin'in istediği her şey, Erdoğan tarafından kabul edilmiştir.

Bu koşullarda “domates dışında tam mutabakat” cümlesi, “her konuda tam teslimiyet” olarak okunmalıdır. ABD ile istediği ilişkiyi kurmayı başaramayan Erdoğan, Rusya'nın önünde eğilmek zorunda kalmıştır.

ürünlerinden biri de buğdaydı.

Bugün Putin, Türkiye'nin Rusya'dan buğday ithal etmesini, karşılığında Rusya'ya domates satmasını teklif etti. Ve şimdilik bu konuda bir karar oluşmadı. Şu da bir gerçek ki, Türkiye bu ithalatı yapmaya başlasa bile, Rus uçağının AKP tarafından düşürülmesinden önceki tarım ihracatı rakamlarına yakın zamanda ulaşılması ihtimali yok gibi görünüyor.

Türkiye'nin lehine olan tek madde, Rusya'dan Türkiye'ye turist taşıyan uçaklara yasağın kaldırılmış olmasıdır. Bu durum geçen yıl dibe vuran Antalya'ya gelen Rus turist sayısında göreceli bir artış sağlamıştır. Fakat tıpkı tarım ihracatında olduğu gibi, turist akışı da Rus uçağının düşürüldüğü dönemin öncesi boyutlara, en azından yakın vadede ulaşamayacaktır.

Sonuçta Türkiye'nin lehine göreceli turist artışı dışında herhangi bir karar yoktur; diğer taraftan Putin'in istediği her şey, Erdoğan tarafından kabul edilmiştir.

Bu koşullarda “domates dışında tam mutabakat” cümlesi, “her konuda tam teslimiyet” olarak okunmalıdır. ABD ile istediği ilişkiyi kurmayı başaramayan Erdoğan, Rusya'nın önünde eğilmek zorunda kalmıştır.

ABD Suriye askeri üssünü bombaladı; SURIYE SAVAŞINDA YENİ DÖNEM

ABD'nin El Şayrat Hava Üssü'nü bombalaması, Suriye savaşındaki dengeleri yerinden oynatan yeni bir tablo oluşturdu.

ABD, Suriye işgali boyunca, bugüne kadar sayısız bombalama gerçekleştirmişti elbette. Ve bunlar daha çok bir kara gücünün savaşında (mesela PYD'nin Tel Abyad'ı ele geçirmesi ya da peşmergenin Musul savaşı sırasında) hava desteği vermek şeklinde olmuştu. Kimi zaman Suriye Ordusu'nu da bombaladı; ancak bu tür saldırılarını "yanlışlıkla oldu" diyerek örtbas etmeye çalıştı.

Bu saldırıyla ilk defa, doğrudan hedef alarak, ABD hava kuvvetleri savaşa girmiş oldu. İlk defa ABD doğrudan bu savaşın bir parçası oldu.

Bu durum, Suriye savaşında yeni bir sürecin başlangıcını ifade etmektedir.

İdlib'deki kimyasal silahlar

Halep'in kurtarılmasının ardından, cihatçı çetelerin yeni üssü İdlib olmuştu. Halep'ten çıkan cihatçı çeteler, bölgedeki sivil halkı da canlı kalkan olarak yanlarına alıp, İdlib'e geçmişlerdi. Keza Hama, Humus gibi birçok farklı bölgede savaşı kaybedip teslim olarak çıkan cihatçılar da İdlib'e taşınmışlardı.

Böylece İdlib, IŞİD dışında Suriye'de bulunan cihatçı örgütlerin toplandığı bir alan oldu. Yaklaşık 40 bin cihatçı, İdlib'de güçlerini birleştirerek Tahriruş Şam adlı bir örgüt kurdu.

Suriye ve Rusya açısından, Halep'ten sonraki hedef İdlib oldu. Çünkü **İdlib, Rusya'nın Lazkiye'de bulunan askeri üssüne fazla yakın bir bölgeydi ve bu üs**

in tehdit oluşturuyordu. Bu nedenle, Türkiye Ordusu'nun Menbiç'e saldırmasının önüne barikat kurduktan sonra, Suriye Ordusu İdlib'e yöneldi.

Nisan ayının ilk günlerinde İdlib, Suriye tarafından havadan bombalanmaya başlandı. Bu bombardıman sırasında, cihatçıların silah depoları da hedef

alındı. Patlatılan silah deposunda bulunan kimyasalların havaya karışması ise, bölgede onlarca insanın ölümüne sebep oldu.

Bombardıman başladığı anda zaten Türkiye başta olmak üzere birçok ülke, bunu durdurabilmenin yolunu aramaya başlamıştı bile. Bunlar, İdlib'deki cihatçı örgütlerin destekçisi olan ülkelerdi. Bütün amaçları cihatçıların zarar görmesini, yenilmesini engellemektir. Suriye ve Rusya'nın cihatçıları karşısında üst-üste zaferler kazanmasından rahatsızlık duyuyorlardı. İdlib gibi, Rus askeri üssünün burnunun dibinde bulunan bir kentte, cihatçı odağının varlığını sürdürmek istiyorlardı.

Kimyasal silahların patlatılması, onlara

Savaşın dengelerinin böyle-
sine Esad lehine döndüğü;
Cenevre toplantılarında
artık Esad'ın meşruiyeti-
nin tartışılmaz hale geldiği; radi-
kal İslamcı çetelere karşı savaşın
ABD tarafından bile onay bulunduğu
bugünkü koşullarda; Esad'ın kim-
yasal silah kullanması için bir
neden yoktur.

istedikleri ortamı sundu. Suriye Ordusu'nun kimyasal silah kullandığını ileri sürerek, Suriye'yi hedefe çaktılar.

Oysa 2013 yılında, Suriye elindeki bütün kimyasal silahları, BM denetçilerinin gözetiminde ülkeden çıkarmış ve bu silahlar tahrip edilmişti. Ve BM denetçileri, "Suriye devletinin elinde artık kimyasal silah kalmadı" diye rapor hazırlamışlardı.

Sonrasında birçok defa Suriye'de kimyasal silahın kullanıldığı saldırılar gerçekleşmiş, bu saldırılarda sivil ve çocuklar ölmüş; BM raporlarında bu saldırılar için, "kimin düzenlediği belli değil, cihatçı örgütler de düzenlemiş olabilir" ifadeleri kullanılmıştı. Yani bu savaş boyunca Suriye Ordusu'nun kimyasal kullandığına dair hiçbir kanıt ileri sürüle-memişti.

Zaten savaşın dengelerinin böylesine Esad lehine döndüğü; Cenevre toplantılarında artık Esad'ın meşruiyetinin tartışılmaz hale geldiği; radikal İslamcı çetelere karşı savaşın ABD tarafından bile onay bulunduğu bugünkü koşullarda; Esad'ın kimyasal silah kullanması için bir neden yoktur.

Elbette Suriye bütün kimyasal silahlarını teslim etmiş olsa bile yeniden üretebilir ya da Rusya Suriye'ye kimyasal silah getirmiş olabilir. Ancak kimyasal silah kullanarak dünya kamuoyu nezdinde meşruiyetini kaybetmesi, akılcı bir hamle değil.

Diğer taraftan, **cihatçıların elinde kimyasal silah olduğu öteden beri bilinmektedir. Başta Türkiye olmak üzere, birçok ülkenin cihatçılara kimyasal silah, ya da kimyasal silah yapmak üzere hammadde sağladığı konusunda sayısız belge daha önce yayınlanmıştı.** Bu belgeler BM raporlarına da girmişti. Bu yanı sıra, İdlib'deki kimyasal silahın, Suriye Ordusu'nun bombaladığı bir depoda patlamış olması ihtimali, son derece güçlüdür.

ABD neden bombaladı

Suriye Ordusu'nun İdlib saldırısını başlatmış olması, ABD başta olmak üzere Suriye'yi parçalamak isteyen ülkeleri rahatsız etti. İdlib'deki kimyasal silah deposu, onların aradığı "altın" fırsatı sundu. Hiçbir kanıt arama gereği duymadan, doğrudan Esad'ı suçladılar. Ve ardından ABD, Suriye askeri üssünü bombaladı.

Askeri üsse atılan

ABD füzeleri, ABD'nin yaşadığı sıkışmışlığın bir ifadesiydi.

Suriye savaşındaki hamleleri, çeşitli biçimlerde yenilgiye uğruyordu. IŞİD görevini tamamlayamamıştı; PYD ile kurduğu ittifakta çatlaklar vardı ve bu çatlaklardan zaman zaman Rusya sızıyordu; Suriye savaşının inisiyatifi 2015 Eylül'ünden bu yana Rusya'nın eline geçmişti;

Suriye savaşının başlangıç noktası olan “Esad’ın devrilmesi” hedefi, artık çok gerilerde kalmıştı; Rusya ve İran, Ortadoğu savaşının farklı aşamalarında daha yakın bir işbirliği kurmuşlardı. ABD’nin bütünüyle ele geçirmek için saldırı başlattığı Irak ve Suriye’de, küçük hegemonya alanlarının dışına çıkamamış olması çarpıcıydı. Kürtlerle kurduğu ittifak çok sağlam temellere oturmuyordu; Sünni aşiretler, dünya kamuoyunun algısında radikal İslamcı çetelerle özdeşleştiği için Sünni ittifakı sorunlu; Musul ve Rakka gibi stratejik kentleri bile ele geçirmeyi başaramamıştı.

Bütün bunlar, Obama döneminde ABD’nin daha zayıf, dünya hegemonyasında daha etkisiz bir görüntü oluşturmasıyla da birleşiyordu.

Bu koşullarda ABD, Trump ile yeni bir başlangıç yapmak; savaştaki iddiasını yeniden ortaya koymak istedi. İdlib’deki cihatçıların elinde bulunan kimyasal silah, bunun bahanesi oldu. ABD kendi varlığını göstermek için Suriye askeri üssünü bombaladı.

Burada, füzelerin herhangi bir ABD üssünden değil, Akdeniz’deki ABD savaş gemisinden atılmış olmasının da ayrı bir önemi vardır. Bu saldırı tam da Rusya’nın, Karadeniz’deki ABD savaş gemilerinden rahatsızlığını ifade etmesinden birkaç gün sonra gündeme geldi. Yani ABD, savaş gemilerini eleştiren Rusya’ya, yine bir savaş gemisinden cevap vermiş oluyordu.

Önceki aylarda Rusya, Hazar Denizi’nden ya da Akdeniz’den gönderdiği füzelerle Suriye’deki cihatçıları bombalamış ve askeri gücünün sınırlarını test ederek gövde gösterisi yapmıştı. ABD de, benzer biçimde denizden füze göndererek, kendi gücünü göstermeye çalıştı.

Sonuçta **ABD’nin Suriye üssünü bombalaması, gerçekte Rusya’ya dönük bir meydan okumaydı.** Ancak hemen ardından ABD, Rusya’yı hedef almadığını ve bu bombalamanın tek seferlik olduğunu açıklayarak, saldırıyı kısmen yumuşatmaya çalıştı.

Savaşı büyütme için uğraşan Türkiye

ABD bir taraftan bombalayıp diğer taraftan tanrıyı düşürmeye çalışırken, Türkiye’den olağan dışı bir “destek bombardımanı” başlatıldı.

Yeniden “Esad’sız çözüm” söylemleri yükseldi; ABD’nin bombardımanı sürdürmesi için tam destek verildi. “Kraldan çok kralcı” bir tutumla, ABD’nin Suriye’ye saldırması için, olası tüm argümanlar kullanıldı. Yetmedi, düşen Suriye helikopterin Türkiye’de tedavi edilmekte olan pilotu, “casusluk” suçlamasıyla tutuklandı. ABD füzelerini fırlatıp kenara çekilirken, AKP hükümetinin tezahüratı da, alkış da bitmek bilmedi.

Bu tablo, AKP’nin ABD ile ilişki kurmak için ne

Stalin, II. Emperyalist Savaş öncesinde şu sözleri söylüyor: “Eskiden ülkeler birbirlerine savaş ilan ederlerdi, şimdi savaşlar ilan edilmeden başlıyor.” Bugün Ortadoğu’da yaşadığımız da budur. Kimse bir diğerine savaş ilan etmiyor; ancak Rusya-Çin ittifakı ile ABD arasında, üçüncü dünya savaşı çoktan başlamıştır.

kadar uğraştığının göstergesi oldu. **15 Temmuz’da bir ABD darbesiyle karşılaşan, Rusya’nın yardımı olmasa, bu darbeyi savuşturamayacak olan Erdoğan, yeniden ABD’ye yaslanmaya çalışıyordu.** Ancak ABD, Erdoğan’a tam olarak güvenmediği, kontrol altında tutmakta zorlanacağını gördüğü için, bu isteğe kapıları tam olarak açmıyor. Erdoğan’la görüşmek için ABD’nin Dışişleri Bakanı, CIA Başkanı, Genelkurmay Başkanı vb üst düzey bürokratlar gönderiliyor; ancak Erdoğan’ın Trump’tan istediği randevu, Mayıs ayına kadar erteleniyor.

Suriye’nin parçalanması, Esad hükümetinin devrilmesi, Türkiye’nin toprak koparması hayalleri kuran ve bu nedenle IŞİD’den Nusra’ya kadar bölgedeki birçok cihatçı örgütü destekleyen Erdoğan ise; Rusya’dan aldığı bütün desteğe rağmen, çıkarlarının asıl olarak ABD ile birlikte hareket etmekten geçtiğini görüyor. ABD’nin PYD yerine Türkiye’yi tercih etmesi, Rakka’ya YPG ile değil TSK ile girmesi için yalvar-yakar olması, boşuna değil.

Diğer yanda AKP, tüm yüklenmesine rağmen referandumda “evet”leri çoğaltmıyor. Bu durumu Suriye savaşına daha fazla dalarak, şovenizmi körükleyerek değiştirmek istedi. Bir gün Menbiç, diğer gün Rakka derken, en fazla El-Bab’a

kadar gidebilmeleri; ardından ABD Dışişleri Bakanı gelmeden hemen önce “Fırat Kalkanı operasyonu tamamlanmıştır” açıklamasını yapmak zorunda kalmaları, heveslerini kursaklarında bıraktı. ABD’nin Suriye’yi bombalaması ile yeniden umutlandılar; savaş çığırtkanlığını en üst perdeden yaparak, hem ABD’ye yaranmaya, hem de Suriye savaşına daha fazla dahil olarak, referandum öncesi elini güçlendirmeye çalıştılar. Ancak bir kez daha istedikleri gibi olmadı.

ABD’nin Suriye’ye saldırısı, AKP’den destek almış olmakla birlikte, dünya genelinde iste-

diği etkiyi yaratmadı. İran ve Çin gibi ülkeler zaten doğrudan protesto ettiler. Bunun yanında, Almanya’nın ABD’ye karşı çıkan, bu bombardımanı doğru bulmadığını ifade eden açıklamaları önemliydi. Genel olarak ABD’nin yanında yer alan Avrupa, (İngiltere’yi dışında tutarsak) bu kez ABD’ye açık destek sunmadı.

Bu saldırının Suriye ve Rusya’nın İdlib savaşını durduramayacağı açıktır. **Rusya kendisi için tehdit unsuru olan İdlib’i ele geçirmek için, Afrin’deki YPG ile de işbirliği yapmaktadır. ABD’nin saldırısının ise mutlaka bir karşılığı olacaktır.** Hemen sert bir cevap vermemeleri yanlıtıcı olmamalıdır.

Rusya ilk olarak, ABD ve koalisyon ile Rusya arasında varolan “hava güvenliği” anlaşmasını askıya aldığını açıkladı. Bu açıklama, bundan sonra Rusya’nın, Suriye hava sahasındaki uçaklara saldırabileceği anlamını taşıyor. Zaten bu tehdit hemen karşılığını buldu. ABD’nin koalisyonunda bulunan birçok ülke, artık Suriye’de hava bombardımanlarına katılmayacaklarını açıkladı.

İkinci hamle, Rusya ve İran’ın bundan sonra birlikte hareket edeceklerini açıklamaları oldu. Bu birliktelik bir yanıyla, bundan sonra yapılacak saldırılara hemen karşılık vermeyi içeriyor. İkinci olarak, İdlib saldırısını hemen ve daha güçlü biçimde, doğrudan Rus ve İran askeri birliklerinin de katılımıyla başlatıldılar.

ABD önce saldırıp sonra işi yumuşatmaya çalışırken, Rusya ve İran’dan gelen sert açıklamalar dikkat çekicidir. Ortadoğu’da yükselen gücün, ABD değil, Rusya-İran-Çin ittifakı olduğu bir kez daha görülmüştür.

Stalin, II. Emperyalist Savaş öncesinde şu sözleri söylüyor: “Eskiden ülkeler birbirlerine savaş ilan ederlerdi, şimdi savaşlar ilan edilmeden başlıyor.” Bugün Ortadoğu’da yaşadığımız da budur. **Kimse bir diğerine savaş ilan etmiyor; ancak Rusya-Çin ittifakı ile ABD arasında, üçüncü dünya savaşı çoktan başlamıştır.**

6 Mayıs 1972- Denizler idam edildi

'68'de gençlik hareketi içinden çıkan devrimci önderler, Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, devrimin örgütlü ve silahlı bir tarzda gerçekleştirilebileceğini kavrayarak, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu-THKO'yu kurdular ve silahlı mücadeleyi başlattılar. Yaptıkları eylemler kısa sürede yankı buldu ve halk içinde sempati topladı. 1971 yılına gelindiğinde, iyice sıkışan devlet, çareyi darbe yapmakta buldu. 12 Mart yarı-askeri faşist darbesi, bir yandan varolan örgütlülükleri dağıtıp halkı baskı altına aldı; bir yandan da devrimci önderleri tutuklayıp katletti.

THKO önderleri de darbeden sonra dağlara çekilerek ilk gerilla birliklerini oluşturmaya giriştiler. Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, bu hazırlıklar içindeyken yakalandı. Deniz ve Yusuf, Sivas'ın Şarkışla ilçesinde polisle girdikleri çatışmada, Hüseyin ise, bir ihbar sonucu yakalandı.

Her türlü hukuksuzlukla sürdürülen yargılama sürecinde, idam cezası verildi. Bu karara karşı büyük bir tepki oluştu. İdamları engellemek için, THKP-C ve THKO militanları birlikte eylemler örgütlediler. Aralarında Mahir Çayan'ın da bulunduğu 10 devrimci, Kızıldere'de katledildi. Bu katliamın ardından Deniz, Hüseyin ve Yusuf idam edildiler.

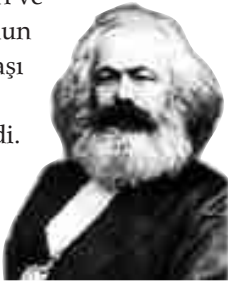
İdama sloganlarla, marşlarla giden Deniz, Hüseyin ve Yusuf, git-tikçe artan bir sevgi ve coşkuyla halkın gönlünde yer etti. Denizler darağaçlarında boyuneğmezliğin simgesi oldu. 12 Eylül yıllarında idam sehpaalarına çıkan devrimciler de, Denizlerin izinden gittiler.

☆ **3 Mayıs 1962- Açlar Yürüyüşü yapıldı.**
Yapı-İş Sendikası'nın Ankara'da düzenlediği yürüyüş, işsizliği protesto amacı taşıyordu. 5 bin kadar işçi ve işsiz katıldığı yürüyüşte, Meclis hedeflendi ve polislerle çatışma yaşandı. 300 kişinin gözaltına alındığı eylem, '60'lı yıllardaki yükselişin habercisiydi.

☆ **4 Mayıs 1937- Dersim katliamı başladı**

☆ **5 Mayıs 1818- Karl Marks doğdu**
Komünizm teorisinin mimarı ve örgütleyicisi olan Marx için, onun ölene kadar yanında olan yoldaşı Engels şöyle diyordu: "Marks, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinimlerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini, kendisine ilk onun vermiş bulunduğu proletaryanın kurtuluşuna yardımda bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve başarı ile savaştı O."

birlikte 9 arkadaşı öldüler. Eylem dışarıda da çok büyük bir kitle desteği almasına rağmen, "Demir Lady" lakaplı Thatcher Hükümeti geri adım atmadı. Fakat Baby Sans ve arkadaşlarının bu eylemi, tüm dünyaya yayıldı ve esin kaynağı oldu.

☆ **9 Mayıs 1974- Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu RAF liderlerinden Ulrike Meinhof, Stutgard'daki hücrelerinde öldürüldü.**

☆ **11 Mayıs 2013- Reyhanlı'da IŞİD katliamı**

☆ **13 Mayıs 1974- Kürt kadın savaşı Leyla Qasım, Irak Baas rejimi tarafından katledildi.**

☆ **13 Mayıs 2014- Soma katliamı**
Soma'da maden ocağında meydana gelen patlamada 301'den fazla madence hayatını kaybetti. Bu katliam, devlet-sendika-patron işbirliği ile oluşturulan güvencesiz çalışma koşulları altında gerçekleşmişti.

☆ **17 Mayıs 2002- Aşık Mahzuni Şerif öldü**

☆ **17 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde dörtlerin gecesi**

12 Eylül sonrası Diyarbakır zindanındaki insanlık dışı uygulamaları protesto etmek için dört PKK'li tutsak, Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anyık, 17 Mayıs gecesi, bedenlerini ateşe verdiler. Ardarda yapılan direnişler sonucu cezaevindeki koşulları iyileştirdi. Kürt hareketinin '84 atılımında bu direnişlerin etkisi büyük oldu.

☆ **18 Mayıs 1973 - İbrahim Kaypakkaya işkencede katledildi**

TKP-ML'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya Dersim'de yaralı olarak yakalandıktan sonra, Diyarbakır Cezaevi'nde gördüğü işkencelerle katledildi. Mao'nun fikirlerinden etkilenen Kaypakkaya, Türkiye'yi tıpkı Çin gibi "yarı-feodal,

yarı-sömürge" olarak değerlendirip, devrimin "kırsal şehri kuşatması" ile başlayacak "halk savaşı" stratejisiyle gerçekleşeceğini savundu. Bu doğrultuda kırsal bölgelere çekildi ve köylülük içinde faaliyete başladı. Bu faaliyetler esnasında polisle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçti. Çok vahşi işkencelere maruz kaldı ve büyük bir direniş sergiledi. Kaypakkaya'nın adı "işkencede ser verip sır vermemek"le özdeşleşti. İhtilalci komünistler 12 Eylül yıllarında işkencehanelerde direniş destanları yazarak Kaypakkaya'nın bu mirasını sahiplendiler ve ileriye taşıdılar.

☆ **19 Mayıs 1895- Kübalı devrimci ve şair Jose Martí öldürüldü**

Küba'nın İspanya'ya karşı bağımsızlık mücadelesinin simgesi olan Jose Martí, Küba Devrimci Partisi'nin kuruluşunda yer aldı. Aynı zamanda "partili sanatçı" olan ve şiirlerinde yalın bir dil kullanan Martí, çatışmada öldü. "Aynı yalınlıkla ölmek isterim / Kırdar bir çiçek gibi sakın, gösterişsiz / Mum yerine yıldızlar parlasın üzerimde / Yeryüzü uzansın altımda sessiz / Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim / Varsın hainleri saklasınlar soğuk bir taş altında / Dürüstçe yaşadım ben / Karşılarında / Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim."

☆ **31 Mayıs 1971- Nurhak Direnişi**

20 kişilik THKO grubu, Malatya-Kürecek'te bulunan ABD radar üssüne saldırı düzenlemek üzere harekete geçtiler. Askerler tarafından kuşatıldıklarında girdikleri çatışma sonucu THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan şehit düştü.

☆ **31 Mayıs 2013- Haziran Ayaklanması başladı.**

Mayıs ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

☆ **Mayıs 1980- Serdar Yılmaz**

Örgütçü özellikleriyle öne çıkan, işçi ve emekçilerle ilişki kurmada ve onları örgüte kazanmada örnek bir yaşam süren Serdar, Kartal'da yıldırım düşmesi sonucunda öldü.

☆ **18 Mayıs 1976- Fevzi Aslansoy**

12 Mart sonrası Ankara öğrenci gençlik hareketinin önde gelen militanlarından. Onun bu karakterini iyi bilen polis sivil faşistlerle işbirliği içinde kurduğu kalles bir pusuda kurşunlanarak öldürüldü.

☆ **5 Mayıs 1981- IRA militanı Bobby Sands ölüm orucunda öldü.**

İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İRA militanı Bobby Sands ve arkadaşları, başta siyasi tutukluluk hakkı olmak üzere, yaşam koşullarının iyileştirilmesi için ölüm orucuna başladılar. 217 gün süren eylemde, Bobby Sand ile

8 Mayıs 1945- Kızıl Bayrak Berlin’de!

22 Haziran 1941 şafağında Hitler, sürpriz bir saldırı ile Sovyetler Birliği’ne yüklendi... Hitler, giriştiği sefer için “Dünya tarihinde görülen en büyük askeri yürüyüş” diyordu. Abartmıyordu. Bu saldırı ile dünyanın en büyük iki ordusu, insanlığın verdiği en kesin savaşında birbirine girdi... Berlin, Londra, Washington’daki görüşler, Rus direnişinin bir aylık ‘yıldırım savaşı’ ile ezileceği merkezindeydi.

Bu savaşın sonucunu yalnız silah gücü değil, bütün dünyanın bir cephe halinde birleşmesi belirleyecekti. Stalin bunu, Alman istilasının başlamasından iki hafta sonra radyoda yaptığı ilk savaş sırası konuşmasında belirtti. Sovyet halkına, düşmanın epeyce toprak ele geçirdiğini söyledi. Ne var ki bu, paniğe neden olmamalıydı. “Yenilmeyecek ordu yoktur, hiç de olmamıştır” diyordu. Almanya, çok önemli askeri avantajlar sağlamıştır ama “kendisini kana susamış bir saldırgan olarak ortaya koymakla politik bakımdan kaybetmiştir.” Sovyet’lerin karşı-stratejisi, “Bütün bir halkın savaşı” olmalıdır. Ordu, “her karış vatan toprağı için savaşmalıdır” ama “zorunlu geri çekilme halinde” değerli her şey boşaltılmalı ya da yok edilmelidir.

Avrupa ve Amerika halklarındaki sadık müttefiklere sesleniyordu: “Ülkemizin özgürlüğü için verdığımız savaş, demokratik özgürlükler için Avrupa ve Amerika halklarının mücadelesi ile kaynaşacaktır.” Bu ülke halklarını yalnız direnmeye değil, “zaferi kazanmaya” çağırıyordu... Rusya’nın Hitler’e direnmesi, sürgündeki hükümetler ile ittifak kurması, Avrupa’daki bütün Nazi düşmanı unsurları –komünistlerden tutun da monarşistlere dek- Direnme Hareketi’nde birleştirdi. (...)

Almanlar “yumuşak sivil geri” bulamıyorlardı. Karşılaştıkları şey; gerilla olarak örgütlenmiş ve düzenli Rus birlikleri ile işbirliği halinde kolektif çiftçiler oluyordu... Sovyet taktiğinde, ordu ile halkın faaliyetleri eşgüdümlüydü. Kullanılan slogan; “Cephe, yalnız toplumun gümbürdediği yer değildir. Her çiftlikteki her atölye cephedir”... Siviller ordu ile işbirliğine fizik olarak da kendilerini hazırlamışlardı. Altı milyon insan, GTO rozeti testini kazanmıştı. Bu, her türlü koşma, yüzme, atlama, kürek çekme ve kayak yapma koşullarına uygun, “çalışmaya ve savunmaya hazır” insan demekti. Pek çok insan ücretsiz paraşütle atlama ve planör kurslarına katılmıştı. Her çiftliğin atış talimlerinde silah kullanmayı öğrenen ve kendi silahları olan sivil savunma grupları vardı. İşte bunlar hazır gerilla çetelerini oluşturunuyordu.

Düşman yaklaşırken her sanayi kuruluşunda işçiler ekipler kurarak makineleri söküyor, yağıyor, ambalajlıyor ve doğruya doğru gönderiyorlardı. İşçiler de makineleri ile birlikte doğruya gidiyor, Sibirya’da ya da Urallar’da belli yerlerde fabrikalarını yeniden kuruyorlardı. (...)

Kızıl Ordu dergileri, ‘yıldırım tipi’ savaşı tahmin edebilmişlerdi... Eğer güçleri eşit ülkeler sözkonusu ise ‘yıldırım’ hemen başarıya ulaşmazsa, savaş uzar ve sonucu, ülkelerin nispi ekonomik kaynakları, savaş yedekleri ve halkın morali belirler. İşte şimdi Ruslar ile Almanların yüzyüze geldikleri sınav buydu...

Şimdi Moskova cepheydi. Halk günlük 1.600 kalorilik rejime girmişti. Ne okullara, ne evlere kömür veriliyordu. Kömür savaş sanayi içindi. Evlerde elektrik yoktu. Elektrik mühimmat yapmak içindi. Halk, oniki saatlik çalışmadan sonra evlerine dönüyor, karanlıkta giysileri ile yatağa yığılıp, yorganlarını başlarına çekiyorlardı...

Stalin Moskova’da kaldı. 7 Kasım 1941’de Alman topları varoşlarda gümbürder ve Hitler Moskova’nın alındığını ilan ederken, Stalin Kızıl Meydanda birlikleri teftiş ediyordu. Bu hareket, Moskova halkına güven veriyordu. Bu hareketiyle onlara, başkomutanları ile birlikte ulusun savunmasının merkezi olduklarını anlatıyordu. O kış Moskova, Almanları altmış mil geriye itti ve orada tutmayı başardı.

1942 yazında Hitler, “Stalingrad’ı ne pahasına olursa olsun ele geçirin!” emrini vermişti. Stalingrad’ın düşmesi, Moskova’nın güneyden sarılması için yol açacaktı... Günlerce, binlerce uçak ve binlerce top bu kente saldırdı. Almanlar, Stalingrad’ı ikiye ve belki de on parçaya böldüler. Hitler, kaç kez bu kentin alındığını bildirdi. Gerçekten de çoğunu almıştı ama halkı alamamıştı.

“Volga’dan öte toprak yoktur” sözü Stalingrad’da dilden dile dolaştı. Sokak sokak, ev ev, oda oda dövüştüler. Tüfek, el bombası, bıçak, demir sandalye, kaynar su... ne buldularsa kullandılar. “Yıkılmadık bina kalmadı” diyordu Alman raporları. “Eğer yüreğiniz varsa, her tuğla yığını bir kale olabilir” sözleri dolaşıyordu dillerde. Stalin, “geri alınan her tepe, zaman kazandırır” diye tel çekmişti. Stalingrad halkı, tam yüzsekseniki gün işte böyle savaştı... Ve 2 Şubat 1943’de Almanlar teslim oldular.

Burası, uzun savaş cephesinin bir dönüm noktası oldu. Almanların bütün dünyayı köleleştirme hevesleri, işte burada, yiğit Volga kentinin erkek ve kadınlarınca parça parça edildi...

Stalingrad’dan sonra Almanlar sürekli geri itildiler. 1943’de Ukrayna’dan, 1944 yazında Sovyet cephelerinden sürülüp atıldılar. Temmuz sonlarında Sovyet orduları Almanları Varşova’dan söküp attı. Kızıl Ordu, 1945 Nisan’ında Berlin’deydi.

Anna Strong’un “Stalin Dönemi” kitabının 135-153 sayfalarından kısaltılarak alınmıştır.

Yediveren Yayınları İŞÇİ SINIFI BROŞÜRLERİ

Biz işçi sınıfıyız!
Geçimimizi işgücümüzü satarak sağlarız.
Toplumun bütün maddi varlıklarını
biz üretiriz. Bu sömürü düzenini
yerle bir edecek tek güç biziz!

Kapitalist sistem, işgücünü meta haline getirir.
İşçiler, her tür üretim ve geçim aracından
yoksun bırakılmıştır. Üretmek ve geçinmek
için, kapitalistin yayında çalışmaktan
başka çaresi kalmamıştır.

İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır!
Kendisiyle birlikte tüm sömürülen, ezilen
kesimleri, yani insanlığı kurtaracaktır.
Bunun da tek yolu, kendi davası için
örgütlenmek ve mücadele etmektir!

**İşçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından
birdir, grev. İşçiler bu hakkı elde edebilmek
için yüzyıllarboyu mücadele etmiştir.**
Bugün de işçiler, grev hakkını yine grev
yaparak elde etmekle karşı karşıyadır.

A promotional poster featuring three men's faces against a vibrant red background with vertical light streaks. The man in the center is slightly behind the other two, looking directly at the camera with a serious expression. The man on the left is in the foreground, slightly out of focus, looking towards the camera. The man on the right is also in the foreground, looking towards the camera with a slight smile. The overall mood is intense and dramatic.

Mahir, Deniz, Kaypakcaya...

**Onlar, ölmедiler!
Dimdik ayakta**

KAVGAMIZDA YAŞIYORLAR!